

PSYCHE
ROČNÍK VIII.
2 ČÍSEL 1-10 (1931)

oznámení zdála se podezřelými. Tamní lidé totiž mají o prorocích jakési ustálené a snad trochu zastaralé názory. Představují si je obvykle v kutně a sandálech. Když se tedy objevil oznámený prorok v podobě indického mladíka, který vystoupil ze spacího vagonu první třídy, když za ním bylo vynášeno několik skříňových kufrů, jakož i krabic s klobouky, když si najal v nejpřednějším hotelu řadu pokojů, do nichž se odebral se svou sekretářkou a se sluhou, tu nebylo údivu konce.

Krišnamurti se narodil v Madanapalle v Indii, a jmenuje se vlastně Jiddu. Prohlašuje však, že neví, kdy se narodil a také své rodinné jméno zatajuje. R. 1909 přišel do Adyaru a tam se seznámil se známou Annou Besantovou, vůdkyní theosofů. Paní Besantová hledala nějakého vhodného proroka. Hezký chlapec se stal chytré této a světa znalé ženě nápadným a tak prohlásila r. 1911 že zpozorovala u tohoto chlapce známky a divy, které jí přesvědčily, že je spasitelem. Pak se odebrala Besantová s Krišnamurtim do Evropy. Ale brzy potom se vyrojily nejpodivnější zprávy o životě mladého muže. Je známo, že otec Krišnamurtiho žádal u anglických soudů, aby mu byl jeho syn vrácen, poněvadž chtěl Krišnamurtiho zachrániti před ničivým vlivem Besantové. Ve svém podání prohlásil otec, že jeho nedorostlý syn vede v Evropě život výstřední, a že je v tom Besantovou podporován. Zatím však se stal Krišnamurti plnoletým a tak mohl sám o svém osudu rozhodovati a použil této výsady. Zřekl se svého otcovského domu a postavil se po bok stárnoucí, ale obchodně velmi zkušené ženy.

Oba spekulovali správně. Paní B. ví asi dobře, jak se dělají proroci. Opírajíc se o osobu K. založila řád Hvězdy, dala tisknouti v ohromném množství letáky a časopisy, založila filiálky v Paříži, Bruselu, Londýně, Stokholmu, Antverpách a ve Vídni, i v Berlíně. Všude, kde se objevila s černoookým mladíkem, sypaly se jí přímo peníze. Poněvadž věděla, že to bude pro nového proroka výhodné, opatřila mu anglické státní občanství. A při tom mladý spasitel žil rozmařile a jevil svatou bázeň před každou prací.

Ale na dlouho nebylo míru mezi B. a K. Nastaly časté třenice. Mělo to dvojí příčinu: hmotnou a morální. Besantová nechtěla strpěti, aby si K. vydržoval v Berlíně mládenecký byt.

Zároveň bylo oznámeno z Londýna, že Krišnamurti okolo sebe shromáždňoval mladé muže chorobných sklonnů. Ale K. vedle toho žádal, aby jeho sekretář směl nahlížeti do obchodních knih nové náboženské obce.

R. 1929 došlo k rozchodu. Prorok pokračoval ve svém dřívějším způsobu života. Když přišel do Bukurešti, došel obliby u královny, která se dala oklamati slavnou pověstí, jež předcházela mladého muže, a pozvala Krišnamurtiho do svého zámku. Krišnamurti slíbil prý královně, že použije svého nadpozemského vlivu u krále, ale král se zdráhal přijmouti nového spasitele. A tak musil po nezdařené přednášce, ve které byl vysyčen, odjeti ihned z hlavního města rumunského. Pak se odebral do Budapešti, vyžádav si spací vagon první třídy pro sebe a spací vagon druhé třídy pro svoje průvodce. Žádal ohromný honorář za svoje vystoupení, ale vše to mu bylo povoleno v naději, že nával na přednášku bude obrovský. Stalo se však něco neočekávaného. Indiskretností hotelového personálu se prozradilo, že Krišnamurti si pokazil žaludek masitými jídly, ačkoliv před tím stále o sobě prohlašoval, že nikdy nepřestal býti vegetariánem. A tak musil narychlo odjeti do Holandska na svůj velkostatek, aby se tam uzdravil.

Jak vidíme, Krišnamurti nevystupuje jako proroci starozákonní, nebo jako učení Kristovi, nebo jako indiští joginové, kteří vesměs chodili v jediném rouchu a chodí dosud. Jsou ovšem lidé, kteří ve své pošetilosti a zaslepenosti věří dosud celému tomuto humbuku a kterým snad neotevře oči ani takový skandál, k jakému došlo již rozchodem Krišnamurtiho s Besantovou.

■■■■■■■■■■

K. W.:

Mystická síla žalmů.

Je známo od dávných dob, že kniha žalmů, která je vlastně sbírkou hymnů a starých zpěvů, které byly pěny Židy při slavnostech ke chvále boží, se vyznamenává zvláštní mystickou silou. Staří kabbalisté znali velmi dobře tuto sílu žalmů Davidových a dovedli jí použití za nejrozmanitějších okolností. Žalmy jsou

vlastně mantrická cvičení a každý žalm je určen k tomu, aby odvrátil buď jisté zlo nebo aby chránil před nebezpečím, anebo přinesl v určitém směru požehnání.

Kabbalistická tajemství byla od nejstarších dob podávána jen ústně jako tradice, a nebyla napsána.

Prvním mystikem, který se odvážil napsati knihu o žalmech, udává, jak jich užívati v praxi, byl abbé Julio. Z jeho slavné knihy: „Le Livre Secret des Grands Exorzismes“ vyjímáme následující používání žalmů:

K tomu je však třeba poznamenati: V originále jsou žalmy číslovány podle řeckého překladu hebrejského textu a tento překlad vznikl asi 300 let před Kr. v Alexandrii. Ale katolická bible, jakož i bible německá podle překladu Lutherova citují žalmy podle německého textu hebrejského, který byl uspořádán Židy po sboření Jerusalema (a tento text vykazuje značné změny u porovnání s prvním textem), poněvadž Židé chtěli tím zničití důkaz, podle kterého tehdejší kvetoucí křesťanství mohlo vésti proti Židovstvu přímo z proroctví sv. Písma. Proto spisovatel této knihy čísloval žalmy podle bible katolické a podle překladu Lutherova. Pro případ, že by někdo hledal žalmy podle biblického překladu jiného, kde nejsou žalmy číslovány dle překladu řeckého, nebo podle bible s dvojnásobným číslováním, uvádíme zde pro přehled číslování oboje.

Naše kniha a rovněž starý hebrejský text mají tato čísla:

1—8
9—10
11—113
114—115
116
117—146
147
148—150

Řecký překlad a číslování podle abbého Julia:

1—8
9
10—112
113
114—115
116—145
146—147
148—150

Abbé Julio píše ve své uvedené knize, že žalmy, které nám mají pomáhati jako štítů proti nepřítelům, nesmějí být vyslovovány s nenávistí. Člověk, jehož srdce přetéká nenávistí, je v nemilosti u Boha. Máme právo hájiti se, ale nikoliv se mstít!

Proto se jen hajme a modleme se za své nepřátele — pak uvidíme, jak nám bude pomoheno. Při modlitbě každého žalmu neopomeňme přidati ještě větu: „Sláva Bohu na výsostech a pokoj lidem dobré vůle!“

Dále jest třeba podotknouti několik slov k žalmu 108 (zde je to žalm 109). Tento žalm obsahuje nejtvrďší kletby, takže čtenář, neznalý věci, domnívá se, že Bůh Židů byl nikoliv bytostí milostivou, nýbrž nejvyšší krutou, když připustil, aby se lidé modlili za vyplnění tak strašných kleteb. Ve skutečnosti se však má věc jinak. Julio o tom praví: V žalmech se setkáváme často s výrazy a obraty a dokonce s kletbami, které se neshodují naprosto s duchem svatého Písma. Na př.: „Všichni, kteří se klaní modlám z kamene, nechť se promění v kámen.“ Nebo: „Krutá dcero Babylonu, dobře tomu, kdo vezme tvoje malé děti a rozdrť je o skálu!“ (Žalm 137.) V původním textu nemají tyto výrazy oné tvrdosti překladu latinského nebo jiného. Poněvadž v hebrejštině není oněch mluvnických varů, nemohl skladatel žalmů svých myšlenek vyjádřiti tak, jak je čteme v nynější bibli, nýbrž jen v čase budoucím — jak je napsáno v původním textu. A tak to, co se nám zdá nadsazeno, nebo co nás skoro odpuzuje, je vlastně proroctvím, které se musilo vyplnit třeba v čase velmi vzdáleném. A překladatel ve svém rozhorlení nad zatvrzelým hříšníkem přetvořil formu proročskou ve formu kletby.

Působení jednotlivých žalmů k odvrácení zla, nouze a k dosažení dobra, ale především k uzdravování nejtěžších chorob je vyzkoušeno v nesčetných případech a zvláště ve Francii je kniha abbého Julia u veliké vážnosti. Také jinde se tisíce lidí přesvědčilo o mystické síle žalmů. Jestliže v následujícím seznamu nenalezneme některou chorobu výslovně uvedenou, uijme některého žalmu, který působí proti každé nemoci.

Podle předpisu abbého Julia má se modliti nemocný, je-li mu to možno, žalmy na kolenou a s tváří obrácenou k východu. Podle jeho rady je také třeba modliti se denně kromě Otčenáše 16 prvních veršů evangelia sv. Jana.

(Příště dále.)

niky, finance, ale začínat vše dopoledne. — 27. Dobrý den, který přinese výhody lidem harmonickým a citlivým. Večer výhodný pro dopisy a literaturu. — 28. z. okultismus, obchody a spravedlnost. Jinak den pro prázdné řeči a slabost nervovou. — Březen: 1. z. společnost a rodina. Zvláště nevýhodný den pro lidi, podléhající Marsovi. — 2. Velmi harmonický den. d. cesty, veřejnost, obchod a průmysl, jakož i spojení s novými lidmi. — 3. z. vydání peněz, láska, divadla a zábavní místnosti. Pozor na nakažlivé choroby. — 4. z. společnost a veřejnost, zvláště dopoledne a v poledne. — 5. Tento den je třeba býti opatrným. z. pro podniky a obchod, literaturu a zdraví. — 6. kritický den, plný nejistoty a zklamání. — 7. Podobné vlivy jako 5. — 8. Velmi dobré vlivy, zvláště pro literaturu, vědu, náboženství a mystiku. Rovněž pro podniky a výhody. — 9. Zlý pro přátelství a lásku, pro obchod a ukvapenost. Vyhni se hádkám. — 10. Dosti dobrý den pro obchod a průmysl, jakož i pro duchovní pracovníky. Rovněž dobrý den pro cesty. — 11. Kritický den pro podniky, zvláště dopoledne. — 12. d. zemědělství, stavby, po-

zemky. Ale výhody se dostaví až později. — 13. Dobré vlivy ze dne předešlého. Je však třeba pevnosti a houževnatosti. — 14. d. literatura a věda, jakož i podniky. — 15. d. veřejnost, cesty a plány. — 16. d. obchod a průmysl a literatura. Je dobře navazovati nové známosti. — 17. Výborný den, kterého je třeba využít ve všech směrech! Zvláště odpoledne!

Tiskový fond: P. K. K., Jihlava 17.—, p. B. H., Karlín 6.—, p. Dr. K. S., Pha 6.—, p. J. H., Pha XI. 6.—, p. A. J., Spořilov 6.—, pí K. S., Líbeznice 6.—, p. K. B., Pha 6.—, p. F. K., Lidečko 26.—, pí A. T., Pha VII. 6.—, p. J. A., Pardubice 6.—, p. F. H., Pardubice 6.—, p. A. Č., Pha X. 6.—, p. B. S., Vdý 6.—, členové „Psyché“ v Plzni 100.—, pí M. P., Čáslav 26.—, p. J. Sch., Vrutky 10.—, pí M. R., Bratislava 29.—, p. L. N., Praha VII. 6.—, pí R. Š., Vinohrady 6.—, pí J. H., Praha III. 6.—, p. V. J., Vysočany 6.—, p. F. B., Plzeň 6.—, p. J. M., Přerov 6.—, p. J. K., Zvolen 26.—, p. J. V., N. Bohumín 6.—, p. M. V., Plzeň 26.—, p. O. M., Sušice Kč 6.—, p. V. N., Žižkov 6.—, p. F. M., Smíchov 76.—, p. A. V., Frývaldov 20.—, p. J. P., Sagi-now 20.—. — Srdečné díky.

K POVŠIMNUTÍ. 1. „Psyche“ vychází jednou měsíčně, vyjma čer-
kou celoročně Kč 24.—, do ciziny Kč 30.—. Jednotlivá čísla po Kč 2.50. — 3. Veškeré platy jsou splatny a zálohovatelny v Praze. — 4. Kdo nevrátí ukázkové číslo do 8dnů, stává se odběratelem. — 5. Odhlášky jsou platné pouze písemně; vrácení nestačí. — 6. Upomínky jdou na účet dlužníků. — 7. Reklamace učiněné do vyjití příštího čísla se nefrankují a nezalepují; později nelze na ně vzít zřetel. — 8. Platy buďtež konány výhradně složenkou, kterou se uspoří drahé porto. — 9. Za inserty není redakce zodpovědná. — 10. Event. honorář za zaslání literární příspěvky musí být ujednan napřed.

Vydavatel a zodpov. redaktor Karel Weinfurter.
Tiskne „Impressa“, tisk. spol. s r. o. v Praze II., Karlovo nám. 15.

PSYCHE

REVUE VĚNOVANÁ MYSTICE, OKULTISMU A METAPSYCHICE

(Veškerá práva vyhražena.)

K. W.:

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Dále je třeba připomenouti, že klíče, který zde podáváme, může s úspěchem použití jenom ten, kdo má živou, vroucí a silnou víru a kdo vnitřně jest naprosto oddán Bohu. Tyto vlastnosti, jak známo, proměňují lidskou duši ve skutečnou baterii mystických a léčivých sil. Člověk s těmito vlastnostmi přijímá pak bezpečně nebeské proudy vyslyšení a hromadí je v sobě. Necht se nikdo nedomnívá, že pouhé mumlání žalmů by něco prospělo. Myšlenka a slovo, srdce i mysl se musí spojit a člověk musí v okamžicích, kdy žalmů používá, býti prost veškerých myšlenek pozemských, aby mohl využití této božské magie ku prospěchu svých bližních i svému.

Jestliže některý z žalmů je použit k léčení nějaké choroby, tu nechť ten, kdo chce léčiti, činí palcem nad chorobným místem znamení kříže. Nebo nad celým nemocným.

Připomínáme dále, že léčíme-li někoho, nesmíme činiti žádných pohybů neb dotyků, které by připomínaly magnetické tahy. Je třeba přísně se držeti pouhého znamení kříže.

Dále nesmíme při tom odmítati pomoc lékaře, neboť by to znamenalo pokoušeti Boha, a hřešiti proti jeho zákonům. Je-li ovšem lékař člověkem věřícím, tu ne sice z vědeckého stanoviska, ale se stanoviska okultního může býti jeho rada mnohokrát účinnější, než u jiného, poněvadž věřící člověk je vždycky přístupnější vyššímu vnuknutí.

Ostatně je všem poněkud pokročilejším okultistům a mystikům známo, že v žalmech jsou ukryta největší mystická tajemství, a že žalmy mají zvláštní esoterický smysl, řekli bychom — kab-

balistický. Ti, kteří cvičí mantricky, pochopí dojísta, co tím míním.

* * *

Žalm 1.: Za polní plodiny. — Za vždycky spravedlivý život. — Za vytrvalost v dobru.

Žalm 2.: Proti válce. — Proti každému utiskování. — Za dobrou vládu.

Žalm 3.: Proti svým nepřátelům. — Za neochvějnou důvěru v Boha. — Proti chorobám hlavy, hrdla, zubů, proti ztrátě hlasu.

Žalm 4.: Abychom vyhráli spravedlivý proces. — Za zmírnění zkoušek a utrpení životních. — Proti pomluvám a zlým jazykům. — Za štěstí. — Proti hněvu. — Za dobrou úrodu. — Proti nespavosti.

Žalm 5.: Proti lenosti. — Proti zlomyslnosti, darebáctví a pokrytectví. — Na ochranu proti vrahům a lupičům. — Proti poruchám a chybám řeči (koktavost a pod.).

Žalm 6.: Proti každé chorobě a proti všem neduhům. — Proti chorobám kostí, kloubů a chorobám krve. — Proti chorobám očním. — Proti zácpám. — Proti nespravedlivým procesům, proti všeobecnému neštěstí, jako jsou katastrofy a pod.

Žalm 7.: Proti nespravedlivým pronásledovatelům. — Proti hněvu. — Proti bolení hlavy.

Žalm 8.: Proti dětským chorobám. — Proti všem chorobám zvířat.

Žalm 9. a 10.: Proti nespravedlivým útokům národů nebo jednotlivců. — Proti chudobě. — Při těžkých a nevyléčitelných chorobách. — Za národ utlačovaný.

Žalm 11.: Na cestách. — Proti chorobám očí. — Proti bouřkám, průtržím, orkánům a požárům.

Žalm 12.: Za udržení a rozmnožení víry. — Proti domýšlivosti, lži, pýše a falešnému jazyku. — Proti nouzi. — K zachování ctnosti. — Proti zlodějům. (Aby byli odpuzeni).

Žalm 13.: Pro slepce, lidí krátkozraké a dalekozraké. — Pro záchranu před náhlou smrtí. — Proti strachu. — Proti mrtvici a proti všem chorobám nervovým.

Žalm 14.: Proti nevěře a bezbožnosti. — Proti pokušením ke špatnosti a proti nezřízené lásce. — Proti jedovatému kousnutí. — Proti chorobám srdce a žaludku. — Proti horečce.

Žalm 15.: K dosažení dobrosrdečnosti a lásky k bližnímu.

— Proti podvodníkům, utrhačům, urážčům a rouhačům. — Proti lidem lakomým a lichvářům.

Žalm 16.: Proti zoufalství. — Proti každému neduhu. — Jako modlitba za dobré kněží. — Proti zblbnutí. — Za děti zaostalé. — Proti reumatismu, horečce a chorobám ledvin.

Žalm 17.: Abychom našli skryté věci. (Běží o věci hmotné). — K dosažení vnuknutí. — Proti požárům, výbuchům sopek, zemětřesení a všemu jinému veřejnému neštěstí. Za dosažení síly při nevyhnutelném navštívení. — Proti ochrnutí, mrtvici, slabosti v údech, bolestem, zimnici, epilepsii, chorobám střev. — Proti divé zvěři. — Za plodnost.

Žalm 18.: Abychom dosáhli věčného života. — Za lehkou smrt. — Proti bázni před peklem. — Proti povodním, zemětřesením, požárům, sopečným výbuchům, proti moru, zimnici, blesku, orkánu, krupobití, proti nebezpečím na moři. — Proti chorobám v rukou. — Proti špatné společnosti. — Proti pýše a hlouposti. — Tento žalm dává úspěchy vojínům a sportovcům.

Žalm 19.: Za osvícenost v lidských vědách. — Za odhalení přirozených vloh. — Za vlohy nadpřirozené. — Za dary Ducha Svátého. — Proti nestoudností. — Modliti se také při uzdravování se z nějaké choroby.

Žalm 20.: Za zdar v našem podnikání. — Za štěstí.

Žalm 21.: Za dobrou povahu, klid, za utišení ducha, za skromný blahobyť, za krásu duše i těla. — Při duševní stísněnosti, při ztrátě členů rodiny nebo dětí.

Žalm 22.: Při nejbolestnějších, nejzatvrzelejších a nejzoufalejších chorobách. Při nejtěžším utrpení duševním, při naprosté opuštěnosti: On je vždy u vás. — Proti chorobám srdce, břicha, kostí, prsou (plic), proti tuberkulóze, chudokrevnosti, proti posedlosti všeho druhu, proti satanským zjevům, proti kousnutí všeho druhu, proti úplné zkáze.

Žalm 23.: Za oddanost při navštívení a jako prosba za pozemské statky.

Žalm 24.: Za čistotu srdce. — Proti rouhání se Bohu, proti křivé přísaze a kletbám.

Žalm 25.: Za důvěru v Prozřetelnost. — Za volbu povolání. — Za dobrotu povahy. — Abychom dosáhli dědictví. —

Proti nástrahám nepřátel. — Proti hrozící zkáze. — Za bezpečné přátelství.

Žalm 26.: Proti nespravedlivému pronásledování. — Proti tajné pomstě. — Proti hanobení, proti nespravedlivému rozsudku a špatným soudcům. — Proti špatným kněžím.

(Příště dále).

K. W.

Sedm proroctví o světovém míru.

Tyto články jsou vyňaty z knihy abého N. D. Montfaucona de Villarse: „Hrabě de Gabalis“.

Jsou to znamenité, ač velmi staré doklady, že jednou nastane na zemi všeobecný mír a sbratření národů, že nebude válek, že nebude vášní a sporů, a že také zavládne po celém světě jediný jazyk. Tato proroctví jsou však zároveň důkazem, že veškeré nyníjší snahy o zachování míru, jakož i snahy o takové sbratření všech lidí, jsou nejvyš předčasné a marné, protože podle všech těchto proroctví z rozmanitých dob je zřejmo, že takový ohromný převrat vyjde z podnětu Syna Božího, a ne z podnětu lidského.

Tato proroctví jsou svatým poselstvím všem lidem dobré vůle, a jsou určena k duševní posile v nynějších dobách zkoušek a soužení.

1. Proroctví mudrců o světovém míru a všeobecném jediném jazyku.

Jest přesvědčením a vírou většiny nejstarších mudrců, že nadejde určený a předvídaný čas, kdy země bude nadobro srovnána, spojena a vyrovnána, že bude jenom jediný způsob života a jediný tvar vlády mezi lidstvem, které všechno bude mluvití jedinou řečí a bude žítí šťastně. (Přeloženo z Plutarcha: „Isis a Osiris“ od. 47.)

2. Proroctví Sibyly o světovém míru a vládě spravedlnosti

Království boží přijde k dobrým lidem, neboť země, která vydává veškeré věci, poskytne lidem nejlepší a věčné ovoce. — A města budou plna dobrých lidí a pole budou úrodná, a na zemi nebude války, ani pohrom, a země také nebude vzdychati zemětřesením. Nebude válek ani sucha, ani hladu, ani krupobití, které by zničilo plodiny. Ale na celé zemi bude veliký mír a

jeden veliký král bude žítí v přátelství s jinými až na konec časů. A Nesmrtelný, který žije na nebi, ozdoben hvězdami, dá všeobecný zákon všem lidem na celé zemi a poučí lidi nešťastné, které věci mají činiti. Neboť je to jediný Bůh a není jiného. A On spálí ohněm velkou moc lidí.

Potom pozvedne království věčné pro všechny lidi, když dal svatý zákon spravedlivým, kterým všem slíbil, že jim otevře zemi. A dá jim svět blažených a veškeré radosti a nesmrtelnost a věčné potěšení. Ze všech zemí přinesou kadidlo, a dary do domu velkého Boha, a příští lidská pokolení se nebudou tázati po jiném domě, nýbrž jen po domě věrného Člověka, kterého dal Bůh, aby se mu klaněli, neboť nesmrtelní ho nazývají Synem velkého Boha. A veškeré polní cesty a rozervané břehy a vysoké hory a dmoucí se vlny moře budou snadno přecházeny nebo přepluty v oněch dnech. Neboť všichni dobří budou míti mír po celé zemi, a proroci velkého Boha odejmou veškeré zabíjení, neboť jsou to soudci smrtelníků, a spravedliví králové. A bude spravedlivé bohatství dáno všem lidem, neboť vláda velikého Boha bude spravedlivě soudit.

A pak již nebude tužby po zlatě a stříbře a také nebude majetku půdy nebo namahavého otroctví, nýbrž bude jediná láska a jediný pořádek života, v lásce duší. Veškeré věci budou společné a v životě lidí budou míti stejnou cenu. Neřest odejde a bude ponořena do moře božství. Potom léto smrtelným lidem bude na blízku. A veliká přísnost bude položena na svět, aby byly tyto věci vyplněny. Potom počestný, kdy se setká s jiným, řekne: „Pokolení smrtelných, ačkoliv teď hyne, bude míti jednoho dne mír.“ A pak svatí lidé budou vládnouti celému světu svým žezlem po všechny věky, společně, se svými mocnými potomky. (Knihy Sibyliny, sv. 14.)

3. Henochovo proroctví o světovém míru a o vydání knih.

A nyní vím také o tomto tajemství, že hříšníci změní a zvrátí svět spravedlivých mnohými způsoby a že budou mluvití špatná slova a lháti a vykonávati mnohé podvody.*) A že budou psáti knihy o svých slovech.

*) Podle jiného překladu: „že budou tvořiti veliké věci.“ To se týká jasně nynějších velkých technických vynálezů.

sebe v prostoru. Vlastně s počátku jenom F., neboť já jsem s počátku stále neviděl nic, ačkoliv jsem si toho velice přál. Zatím jsem se stal písíicím mediem polomechanickým. Věnoval jsem tomuto školení půl hodiny denně a jednou mi bylo také sděleno, že jsem mediem vidoucím a že moje touha bude jednou vyplněna.

Stalo se to znenáhla. Jednou, když jsem byl u F. večer, počal jsem viděti neplastické, jako přilepené silhuety jakýchsi postav, zcela černých, které se pohybovaly v životní velikosti na zdi pokoje. Tyto postavy byly mnohem tmavší než okolní naprostá tma, neboť jsme měli staženou roletu. Někdy na mne některá zahrozila zataťou pěstí — a vůbec činily různé posuňky. Pověděl jsem to ihned F. a hle, on potvrdil, že vidím nejnižší bytosti s druhého světa. Já sám jsem zase mohl potvrdit vlastním zřením to, co viděl F. Rozdíl byl jen v tom, že on viděl postavy plasticky, a pohybovati se prostorem, kdežto já jen plošně.

Někdy jsem požádal v myšlenkách některého ducha, který mi byl na blízku, aby se odebral na druhou stranu stolu k F. a vyřídil můj vzkaz — obyčejně nějakou krátkou větu nejruznějšího obsahu. Mezitím se F. díval a říkal: „Teď jde ke mně a praví mi . . .“ Při tom opakoval F. doslova to, co jsem si myslil. Někdo by mohl tyto pokusy, které se vždycky dařily, vysvětlovati telepatii, čili přenosem myšlenek. Ale pro mne měly význam zcela jiný. Takové věci musíme sami zažítí, abychom je správně posoudili.

V té době zemřela F. matka. Medium F. odjelo na pohřeb a vrátilo se třetího dne. Když jsme se ihned potom setkali, řekl mi potají, že se svojí matkou již mluvil. Netázal jsem se ho po ničem a čekal jsem, zdali mi sám něco nepoví. Ale F. naprosto mlčel a ku podivu, nejevil žádného zármutku nad matčinou smrtí. Choval se tak, jako vždy jindy. Také já jsem skoro úplně zapomněl na jeho ztrátu. Asi za dva týdny potom jsme zase seděli potmě, jako nahoře vylíčeno a dívali jsme se na okolní bytosti. Poznamenal jsem shora, že moje vidění bylo nedokonalé, kdežto F. viděl všechny postavy, jako ozářené denním světlem. Najednou F., který seděl proti mně na druhém konci stolu, řekl ke mně: „Podívej se nade mne!“

Zvedl jsem oči a spatřil jsem vznášeti se nad ním zcela zře-

telně ženskou postavu. Byla v šedém, dlouhém rouchu, s plachetkou na hlavě a s podvázanou bradou šátkem, jako bývá u mrtvých, než jsou kladeni do rakve. Byla to postava ženy asi čtyřicetileté, bledého, málo výrazného obličjeje. Pod plachetkou bylo viděti část temných vlasů. Pověděl jsem F. ihned co vidím a on řekl: „To je moje matka. Požádal jsem ji, aby se ti ukázala.“

Za několik vteřin se zjev naklonil celou délkou poněkud vpravo a vystoupiv šikmo do výše, zmizel. Nejpodivnější při tom bylo, že jsem tím nebyl nijak překvapen a tím méně snad poděšen, ačkoliv to byl první zřetelný zjev ducha, kterého se mi dostalo. Protože moje zřecí schopnost nebyla tehdy dostatečně vyvinuta, lze míti za to, že se duch částečně zhmotnil, aby se mi učinil viditelným. Nikdy potom jsem však v přítomnosti F. něco podobného nezažil. Připomínám, že jsme byli takřka chlupci a přece jen jsme se nijak nebáli. Nebudu líčiti další svoje zážitky se spiritismem v Praze. (Příště dále.)

■■■■■■■■■■

Saggitarius:

Z evangelia Rama Krišny.

V předešlých ročnících jsme měli skoro v každém čísle pokračující překlady z knihy „Evangelium Rama Krišny“. Jak známo, byl Rama Krišna jedním z největších indických světců a mystiků, který, aby ukázal lidem působnost různých jogických cest, prošel jimi všemi a ve všech dosáhl dokonalosti. Nikoliv, že by toho byl potřeboval, ale jen, aby dal lidem příklad. Tento velký světec byl současníkem mnohých z nás, neboť zemřel roku 1885. Státisíce lidí jak Indů, tak bělochů, a mezi nimi lidé nejvzdělanější a učenci, navštívilo tohoto světce, který neuměl čísti, ani psáti, a jenž je všechny poučoval svou nevyčerpatelnou moudrostí, která k němu byla vysílána z hlubin božství. Rama Krišna jest jedním z oněch šťastných, kteří dosáhli spojení s božstvím za živa, na této zemi a v lidském těle. On jest jedním z těch, kteří ukazují a budou ukazovati do nejvzdálenější budoucnosti všem lidem dobré vůle cestu k Bohu. Jeho výroky měly by býti vesměs napsány zlatými písmenami ve všech chrámech, ať jakéhokoliv vyznání, ve všech školách, nižších i vyšších, ve všech veřejných budovách státních i občan-

ských. Jeho slova jsou slovy Ducha Svatého a není v nich nikde ani nejmenšího stínu nebo poskvrny.

Nauka Rama Krišny shoduje se do poslední tečky s tím, co je psáno ve všech pravých mystických knihách starověkých i středověkých, a co je též obsaženo ve třech dílech Ohnivého Keře od K. Weinfurtera. Rama Krišna ke konci svého života prohlásil, že mu bylo zjeveno jeho Božskou Matkou, že se bude musit na příště vtělit na Zápádě. Jako člověku znovuzrozenému v Duchu, nebylo by mu toho ovšem třeba, ale Rama Krišna patří do jista k oné řadě velkých Mistrů, kteří přicházejí z milosrdenství, aby přinesli zatemnělému a ubohému lidstvu osvícení. Poněvadž od jeho tělesné smrti uplynulo již 46 let, je skoro jisto, že jeho vtělení lze očekávat v nejbližší době a poněvadž prohlásil, že se tak stane na Zápádě, objeví se bezpochyby v Evropě. Přejde do jista včas, aby zakročil proti vzrůstajícímu se materialismu a neznabožství.

V následujících statích budeme pokračovati, vybírajíce nejlepší místa z obou knih „Evangelia Rama Krišny“.

Rama Krišna: „Vyslechněte následující zpěv:

1. Vytržení svítá, když hloubám o své Nebeské Matce. Jaká je žhavost myšlenky, takový je cíl. Ale kořenem musí býti dokonalá víra.

2. Jestliže mysl se ponoří do moře blaženosti u nohou mé Matky, pak není třeba klaněti se, není třeba obřadů, obětí, nebo opakování jména Páně.

3. Ten, který je oddán božské matce, jest prost všeho i v tomto životě a skutečně požívá věčné blaženosti.

4. Ten, kdo se může ponořiti do moře blaženosti, stává se nesmrtelným. Ve Védách je Pán popisován jako oceán nekonečné blaženosti. Kdokoliv vstoupí do tohoto moře, jest sprostěn smrti. Někteří lidé mají nesprávnou představu, že přílišná koncentrace na Všemohoucího poruší lidskou mysl. Nikdo se nestane choromyslným, když se koncentruje na Boha.“

(Takovou mylnou představu mají jen lidé z nedostatku víry a z nevědomosti. Kdo zná jen trochu mystické spisy a kdo je naplněn vírou, není v tomto strašném omylu, který je mnohým nepřekonatelnou překážkou, takže nemůže nastoupiti skutečně mystické cesty. Ale takový zjev je vlastně důkazem, že lidé podobní nemají milosti boží.)

„Zbožné cvičení, obřady, ceremonie, oběti nebo ulitby do posvátného ohně,* všechny takové skutky jsou zbytečné, když do srdce zbožného vstoupila pravá láska k Bohu. Věřiče potřebujeme jen potud, pokud není vánku. A tak, když vane vánek božské lásky, není již třeba obřadů.“

Po té se obrátil Mistr k jednomu přítomnému a řekl mu:

„Skutky, které konáš, jsou dobré. Když bys je mohl konati, nehledaje při tom výsledků, a bez představy, že ty jsi „činitelem“, bude to ještě lepší. Nejvyšším výsledkem skutků, které jsou konány tímto způsobem, jež je naprosto nesobecký, je dosažení právě lásky k Bohu. Takové skutky očišťují srdce a nakonec přinášejí poznání Boha. Ale čím více vaše láska k Pánu plane, tím více ubývá vašich skutků náboženských.“

(Tomu je tak rozuměti, že náboženské skutky, které jsou tu jen pro zevního člověka, jež nemá vnitřního zasvěcení, stávají se zbytečnými. Kdo přináší nejvyšší obět mystickou koncentrací, čímž obětuje svou duši, nemusí přinášeti obětí zevních. Jsou mu zbytečnými).

„Provdaná žena vykonává pilně svoje domácí práce, ale není jí dovoleno vykonávati nějakých těžších prací, když má zrodit dítě. Konáte dobročinné skutky a jiné věci pro blaho lidstva. Ve skutečnosti si tím však velice pomáháte sami. Očistí to vaše srdce a přinese vám to nesobeckou lásku k Bohu. Člověk nemá moci učiniti pro svět něco dobrého, neboť vše to vykonává Pán. Ten, jež stvořil slunce a měsíc, jež vložil lásku do srdcí rodičů, jež dal milosrdenství velkým duším, jež uvedl nesobeckou lásku a oddanost do srdcí světců a mudrců, činí také vše dobré Svému světu. Kdo tedy by mohl učiniti nějaký dobrý skutek? Kdokoliv vykonává dobré skutky, aniž má nějakou touhu po jejich ovoci, činí dobro jen pro sebe.“

„Pod pokrývkou země jest zlato. Dosud jste ho neobjevili. Jestliže jednou poznáte tento tajný poklad, tu vaše světské povinnosti zmizí a vy nebudete dbáti o skutky jiné, právě tak jako matka ze všeho nejraději laská a líbá svoje novorozeně.

* Ulitba je obět ulitím nějaké vzácné nebo posvěcené tekutiny. Mnozí staří národové, jako Řekové a Římané, obětovali ulitby bohům před každým napitím. Pozn. překlad.

Jděte dále a nezůstávejte státí na jednom místě. Cílem jest poznání Boha. Jeho milostí Ho zbožný člověk spatří a může s ním rozmlouvatí tak jako já mluvím s vámi.“ Potom s úsměvem na tváři pokračoval Mistr:

„Vše to, co jsem vám řekl, již víte, ale nemáte dosud vědění, jak mnoho máte, právě tak jako Varuna, Pán moře, nedbá o to, aby věděl, mnoho-li krásných a cenných skvostů je ukryto v jeho nesmírné pokladnici na dně.“

Jeden žák: „Ctihodný Mistře, ty to můžeš říci.“

Rama Krišna: „Ano, zdalipak nevíte, že velmi často některý milionář nezná ani jmen svých sluhů? Nevzpomíná si, na kterých místech jsou jeho cenné věci uloženy.“ (Příště dále.)

Mary Jirásková:

Poutníkům na cestu.

Když psala sv. Terezie (španělská) knihu „Vnitřní hrad“, jistě se nenadála, že tato její perla bude čtena lidmi, kteří jsou prohlášeni s kazatelny za kacíře. Nejen čtena, ale i milována a vážena. Vždyť čteme-li tento drahocenný spis, máme takové pocity, jako bychom se shledali se svými nejlepšími, nejupřímnějšími přáteli. Jsou tam mnohé věci, známé těm mystikům, kteří s láskou se dali na Cestu a aspoň trochu na této Cestě ušli.

Sv. Terezie praví ve své předmluvě, že píše jen pro sestry řeholnice, poněvadž myslí, že by nikdo jiný z toho užitku neměl. Jaká ironie, že právě ti příslušníci různých náboženských soustav neb bez vyznání, tedy nejen katolíci, čerpají z jejích spisů a jsou jimi velmi povzbuzeni a potěšeni. Ba myslím, že percentuelně jsou její spisy známější nekatolíkům, než katolíkům. Zde nám Pán ukazuje, že on je ve všech soustavách náboženských jeden a týž a že všichni ho najdou, ať přísluší ku kterékoliv církvi a nebo k žádné, jen když ho hledají s láskou a touhou.

Na první stránce první kapitoly mluví sv. Terezie o duši. Praví, že nenachází nic, s čím by se krása duše mohla porovnatí. Třebaže náš rozum je tak chytrý, nedokáže nikdy, aby duši pochopil, jako nemůže chápatí Boha, který nás stvořil dle svého obrazu. A proto že by bylo zbytečnou námahou, chtítí krásu tohoto hradu vnitřního odhaliti, třebaže mezi duší a Bohem je

takový rozdíl, jako mezi Stvořitelem a stvořením. Má nám postačiti, že Majestát pravil, že duše je dle obrazu Jeho stvořena a máme alespoň chabou představu o její kráse a důležitosti. Jsme velice politování hodni a jest to pro nás veliká hanba, že svojí vlastní vinou nepoznáváme sami sebe. Není-li to hanbou, když by se ptal někdo dcery, kdo je její otec, matka a která je její vlast, která by na to nedovedla dátí odpověď? Je-li již toto velká chyba, jak nepoměrně větší chyba jest, že se nestaráme o to, bychom poznali, co jsme my. Staráme se jen o tělo a o duši víme jen tolik, co jsme slyšeli anebo co nás víra učí, totiž že duši máme. Ale zřídka se snažíme vědětí, jaké poklady naše duše v sobě skrývá, kdo v ní bydlí, nebo jak velkou cenu má. Všechny naše starosti soustřeďují se jen na opevnění hradu, t. j. na naše tělo.

Máme si pomysletí, že takový hrad má mnoho obydlí na všech stranách, nahoře i dole, ale uprostřed, nejvnitřněji, jest to nejkrásnější a nejdůležitější. Z tohoto středu se dějí ony tajemné a posvátné věci mezi Bohem a duší. Toto přirovnání máme mítí stále na paměti.

Toto porovnání sv. Terezie znamená pro nás nesmírně mnoho. Ba myslím, že to je i výbornou pomůckou k tiché koncentraci. Našli jsme zde, o čem jsme poučovani ve spisech našeho p. předsedy i na našich pátečních schůzkách, ale i ve spisech jiných, mystických, a též i ve spisech indických. Jsem takový nepatrný, bezvýznamný tvor, že bych ani neměla mítí odvalu o těchto věcech psati, ale radost, kterou pociťuji, že jdeme cestou správnou, mne nutí, abych těm přátelům, kteří by byli v pochybnostech, poslala těchto pár řádků. Jsou to ponejvíce ti, kteří nemohou býti v pátek mezi námi a mají jediné knihu ke svému povzbuzení. Těmto snad přijdou tyto řádky vhod.

Musíme ale také podle toho, co říká sv. Terezie, jednatí. To znamená, vyhledatí toto obydlí našeho Pána, vkročití do něho a zavřítí za sebou dveře. Pak On ve svém milosrdenství nás přijme a pohostí jako vzorný hostitel. A neučiní-li tak ihned (poněvadž jen On jediný ví, co má činití), nesmíme reptatí, nýbrž neustále pokorně prosití a to tak dlouho, až našim prosbám neodolá a dá nám poznatí svou neskonalou dobrotu, moc a slávu. Nesmíme býti nevrlí neb nevěřící, když se nám zdá, že naše prosby jsou nevyslyšeny: vzpomeňme si, co námahy, proseb

PSYCHE

REVUE VĚNOVANÁ MYSTICE, OKULTISMU A METAPSYCHICE

(Veškerá práva vyhrazena.)

K. W.:

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 27.: Proti bázni a zděšení. — Proti zlodějům a útokům nepřátel. — Jeho moc poskytuje neomezenost ducha, velké vznešené myšlenky, věrnost k náboženství, aniž bychom při tom zatracovali svoje bližní. (Totiž pro jiné názory). Dává pomoc sirotkům, zajatcům a opuštěným.

Žalm 28.: Proti špatné společnosti, špatným rádcům a nebezpečným okolnostem. Je zároveň vřelou prosbou, aby naše modlitba byla vyslyšena.

Žalm 29.: Dává pravou zbožnost a bázeň před Pánem. — Svržení pýchy. — Proti blesku, cyklonu a bouři.

Žalm 30.: Proti všemu tělesnému i duševnímu utrpení. — Při výčitkách svědomí a pochybnostech. — Pro šťastné stáří. Aby bylo ukončeno navštívení.

Žalm 31.: Proti nebezpečím a léčkám nepřátel. — Dává klidné stáří. — Dává opovržení proti všemu marnému a neúčinnému. — Lásku ke studiu. — Svornost v rodině (zvláště mezi manželi). — Pomáhá v nouzi. — Proti nenávisti sousedů. — Proti opuštěnosti všemi. — Aby se zlí lidé zastyděli. — Dává sílu a moc vůle.

Žalm 32.: Odpuštění hříchů. — Proti chorobám, způsobujícím únavu a máme se jej modlit za všechny lidi, kteří jsou měsíce i leta upoutáni na lože bolesti. — Proti vzteklině a kousnutí. — Když přichází povodeň. — O vnuknutí k volbě povolání. — Dává lásku ke studiu. — Činí čary neškodnými.

Žalm 33.: Pro umělce, dává lásku k hudbě a udržení hlasu. — K získání pokladu z moře. — K ochraně vlasti proti zlým

teli; d. doprava, cesty a peněžní obchody. — 27. v celku dobrý den, zvláště v odpoledních hodinách. — 28. z. pro domov, obchody, zdraví; den kritický. — 29. d. pro podniky, cesty, sport a představené. — 30. kritický den pro všechna odvětví obchodu, pro ženy a děti a dopravu. — 31. rovněž kritický den, zvláště pozor na postavení a zdraví. —

Duben. 1. d. pro lásku a společnost, pro dopisy a různé podniky; rovněž pro obchod dobrý den. 2. kritický den, ve kterém hrozí katastrofy; strážte se pokrytců, hlavně náboženských. — 3. kritický den, zlý pro ženy, děti, spekulace a zločiny; rovněž pro zdraví velmi nepříznivý den. — 4. kritický den s náhlými převraty, událostmi a nehodami, zvláště pozor na železo, zbraně a choroby. — 5. velmi dobrý den pro veškeré cesty a sport, pro úředníky, obchodníky i umělce. — 6. d. okultismus; jinak den nedobrý. — 7. d. cesty, společnost, obchod, náhlé dobré vyhlídky a hmotné výhody. — 8. výborný den pro obchody a písemnosti; zvláště odpoledne. — 9. d. pro zábavy a lásku; ale odpoledne neúspěchy v obchodu. — 10. pozor na hádky a obchody! — 11. velmi šťastný den; výhody ve všech oborech, zejména také v lásce a manželství, dobrý den

ke koupi módního zboží a pro umění všeho druhu. — 12. včerejší vlivy dosud převládají. — 13. z. pro zábavní místnosti, pro ženy a děti; hrozí katastrofy; z. pro lásku a zdraví. — 14. d. pro domácnost, cesty, návštěvy a obchody. 15. d. pro drobné podniky; různé úspěchy. — 16. velmi dobrý den pro cesty a dopisy; úspěchy v žádostech o místo; navázání nových dobrých styků. — 17. z. pro průmysl a dělnictvo; pozor na hádky, spory a nehody.

Tiskový fond: p. prof. F. T., Hodonín Kč 28.—; pí M. R., Dejvice Kč 35.80; nejm. Budějovice Kč 56.—; p. J. R., Doubrava Kč 5.—; p. A. P., Budějovice Kč 6.—; p. K. G., Krásno Kč 14.—; sl. M. K., Blatná Kč 16.—; p. F. H., Brno Kč 9.—; p. J. K., Hronov Kč 5.—; p. F. M., Hulváky Kč 11.—; sl. M. K., Línč Kč 20.—; p. V. K., Píšťany Kč 3.40; sl. J. S., Zběčnick Kč 6.—; p. V. S., Hostivař Kč 6.—; sl. A. H., Pha Kč 6.—; p. G. K., Žižkov Kč 26.—; p. L. S., V. Medzev Kč 14.—; p. A. V., Frývaldov Kč 20.—; p. F. K., Jihlava Kč 6.—; pí J. H., Křížlice Kč 13.50; p. V. M., Plzeň Kč 15.—; pí M. M., Žižkov Kč 41.—; nejm., Slovensko Kč 24.—; p. S. K., Vyškov Kč 6.—; sl. F. K., Pha II. Kč 10.—; p. L. Š., Bratislava Kč 26.—. Zaplat Bůh!

K POVŠIMNUTÍ. 1. „Psyche“ vychází jednou měsíčně, vyjma čer. vence a srpna. — 2. Předplatné i s pošt. zásil. celoročně Kč 24.—, do ciziny Kč 30.—. Jednotlivá čísla po Kč 2.50. — 3. Veškeré platy jsou splatny a žalovatelný v Praze. — 4. Kdo nevrátí ukázkové číslo do 8dnů, stává se odběratelem. — 5. Odhlášky jsou platné pouze písemně; vrácení nestačí. — 6. Upomínky jdou na účet dlužníků. — 7. Reklamace učiněné do vyjití příštího čísla se nebrání; později nelze na ně vzít zřetel. — 8. Platy buďtež konány výhradně složenkou, kterou se uspojí drahé porto. — 9. Za inserty není redakce zodpovědná. — 10. Event. honorář za zaslání literární příspěvky musí být ujednan napřed.

Vydavatel a zodpov. redaktor Karel Weinfurter.
Tiskne „Impressa“, tisk. spol. s r. o. v Praze II., Karlovo nám. 15.

útokům sousedních národů a jejich dynastií. — Pro všeobecné sbratření.

Žalm 34.: Dává vytrvalost, trpělivost a mírnost. — Při nezdarech v obchodu, při katastrofách a za návrat zdaru. — Abychom ušli lži a falši. — Při chorobách kostí.

Žalm 35.: Aby útoky a úskoky zlých lidí se stali neškodnými. — Za ochranu chudých, opuštěných, vdov a sirotků, při nespravedlivém pronásledování a k ochraně osob, které jsou stavěny nespravedlivě před soud. — Proti bolestem a horečce.

Žalm 36.: Za spravedlivý trest hříšníkovi a zločinci. — Za ochranu lidí, zvířat a celého domu. —

Žalm 37.: O požehnání pro louky, zahrady a bohatou úrodu. — Za úspěch při procesech a v obchodech. — Při vzpouřích a při návalech hněvu bez příčiny. — Proti vydírání, pronásledování, krádežím a pokusům vraždy. — Proti hladu, a proti lidem, kteří špatně platí svoje dluhy. — Za ducha pokoje, sjednocení a pravého přátelství. — Abychom byli požehnáni potomky. —

Žalm 38.: Proti zimnici, chorobám nervovým a chorobám míchy, proti ranám, vymknutí, pohmožděninám, vředům, spáleninám, rakovině, ústřelu, ochrnutí, bloudivým ledvinám, nejisté chůzi, tajným nemocem, chudokrevnosti, všeobecné slabosti, hluchotě, padoucnici, chorobám očním. — Proti křivému nařčení, klepům, zradě, kletbě. — Proti nepřátelům a proti zlým duchům.

Žalm 39.: K zamezení klevet, k dosažení ctností, jako mlčení, k rozvážnosti, a správné mystické koncentraci. Za vnuknutí, podle kterého poznáme přibližně den úmrtí. K odvrácení se od světa a jeho radostí. — Proti němotě, koktání a obtížné výslovnosti. — Proti zmatení ducha. — Proti vypovězení. — Za lehkou smrt. (Tento žalm se doporučuje zvláště všem praktickým mystikům. — Pozn. překl.)

Žalm 40.: Když jsme se stali obětí bídných pomluv. — Za dar vidění a zjevů, za jasnozření a jasnoslyšení, za dar prorocký, za dar slova a za jiné božské dary. — Proti chudobě. (Rovněž tento žalm je velmi důležitý pro všechny mystiky a okultisty. — Pozn. překl.)

Žalm 41.: Za navštěvování nemocných, nešťastných a utis-

kovaných. — Abychom nikomu nepřáli ani smrti, ani nic zlého. — Při zrazeném přátelství, překážkách v lásce, a když nám lidé ubližují. (Příště dále.)

.....

K. W.

Sedm proroctví o světovém míru.

(Pokračování).

4. Proroctví Micheášovo o světovém míru a svobodě náboženství.

Ale v posledních dnech se stane, že hora domu Páně bude postavena na vrcholu hor a bude povýšena nad hory a lid tam bude proudit.

A mnoho národů přijde a řekne: Pojdme na horu Páně a do domu Boha Jakubova; a on nás naučí svým zákonům a my půjdeme jeho cestami: neboť zákon vyjde ze Sionu a slovo Páně z Jerusalema. A on bude souditi mezi mnohými národy a bude kárati silné národy zdaleka. A oni učiní ze svých mečů pluhy a ze svých oštěpů motyky, neboť národ nesmí zvednouti meče proti národu a také se již nebudou učiti válkám.

Ale pak bude seděti každý člověk pod svou vinicí a pod svým fíkovníkem a nikoho se nebude báti, neboť ústa Pána zástupů to pravila.

Neboť všichni národové budou choditi ve jménu svého Boha a my kráčíme ve jménu Pána, našeho Boha, na věky věkův.

5. Proroctví ze Starší Eddy o světovém míru a o návratu staré moudrosti.

(Edda znamená islandsky „Prabába“. Je to jméno dvou důležitých sbírek staronordské literatury. Starší Edda, která byla prý sebrána Sámundrem inn Frodhinem r. 1056—1133, je sbírkou epických hrdinských písní, které domněle pocházejí ze sedmého a osmého století po Kristu, ale jež, soudíme-li podle jejich mystického obsahu, jsou mnohem a mnohem starší, a obsahuje dnes nejúplnější pramen starogermánské mythologie. Mladší Edda, která byla sebrána islandským dějepiscem Snori Sturlusonem okolo r. 1230, obsahuje vypravování prosou. Její obsah je z části mythologický a z části se týká pravidel skaldského umění. Skal-

práce v dolech a pod., z. pro zábavy a společnost. — 24. z. úřady, hlavně soudy, pro přátelství a styky s osobami proslulými a neupřímnými. Za to d. pro dobročinnost, nemocnice a ústavy. 25. Kritický den pro veškeré podniky. — 26. d. pro cesty a sport, jakož i pro lásku a zábavy. Lze očekávat různá překvapení. — 27. dobrý den pro veškeré podniky, zvláště odpoledne využít. — 28. d. pro obchody, podniky, cesty, léčení. Ale jinak pozor na zklamání a lži. — 29. Kritický den. Z. pro podřízené, zaměstnance všech oborů, hrozí dopravní neštěstí. Z. pro peněžnictví, podvody a lupičství. — 30. d. pro literaturu, dopravu, pro zaměstnavatele. — **Květen:** 1. d. pro malé podniky a obchody, ale kritický den pro zaměstnance. — 2. z. hádky a třenice, zvláště dopoledne, z. cesty a práce s ohněm, jakož i železem. Pozor na spáleniny a podobná zranění. Vyhněme se všem operacím. — 3. kritický den, nehody a neštěstí a zklamání. — 4. d. pro veškeré podniky, plány a idee. Dobrý den pro veškeré věci, které chceme vykonati. — 5. Dostí příznivý den, zejména večer, pro umělce a okultisty. — 6. Rozdvojené vlivy a proto se vyhněme důležitým podnikům, z. pro zdraví, pro koupi a prodej. Ale dobré vlivy pro

korrespondenci. — 7. Velmi vhodný den pro operace a zdraví. Ale pozor, dopoledne nejednati ukvapeně. — 8. d. doprava, technika, z. obchod (dopoledne!). — 9. z. umění, sport, láska, obchod ozdobnými věcmi a zábavní místnosti, z. doprava. — 10. z. sport, láska, doprava. Rozluky a nehody! Večer trochu lepší vlivy. — 11. z. jako dne 10., večer trochu lepší vlivy. — 12. Jako ve dva dny předešlé, z. nehody a požáry. — 13. d. menší cesty a malé podniky, d. pro mystiky! — 14. d. stavby, hospodářství, technika, průmysl, pro zakládání peněžních podniků. 15. z. umění, láska, zábavní podniky, společnost, dopravu, cesty. Zvláště dopoledne — 16. d. doprava, technika, průmysl, obchod železem a pro pracovníky se železem. — 17. Kritický den! Hrozí katastrofy a smrt osob vysoce postavených. Dopravní neštěstí. Ničení technických vymožeností, z. peněžní obchody.

Tiskový fond: p. K. A., Michle Kč 26.—; pí. R. Č., Budějovice Kč 6.—; p. K. R., Praha Kč 26.—; sl. E. F., Pardubice Kč 6.—; pí. A. L., Praha XI. Kč 6.—; p. J. Š., Znojmo Kč 14.—; pí. A. B., Košíře Kč 6.—; p. J. K., Hronov Kč 5.—; p. V. H. M., Král. Pole Kč 6.—; p. A. V., Frývaldov Kč 20.—; p. F. K., Lidečko Kč 50.—. Zaplať Bůh.

K POVŠIMNUTÍ. 1. „Psyche“ vychází jednou měsíčně, vyjma čer. kroužkem celoročně Kč 24.—, do ciziny Kč 30.—. Jednotlivá čísla po Kč 2.50. — 3. Veškeré platby jsou splatny a žalovatelný v Praze. — 4. Kdo nevrátí ukázkové číslo do 8dnů, stává se odběratelem. — 5. Odhlášky jsou platné pouze písemně; vrácení nestačí. — Upomínky jdou na účet dlužníků. — 7. Reklamace učiněné do vyjití příštího čísla se nefrankují a nezalepují; později nelze na ně vzít zřetel. — 8. Platby buďtež konány výhradně složenkou, kterou se uspoří drahé porto. — 9. Za inserty není redakce zodpovědná. — 10. Event. honorář za zaslání literární příspěvky musí být ujednan předem.

Vydávatel a zodpov. redaktor Karel Weinfurter.
Tiskne „Impressa“, tisk. spol. s r. o. v Praze II., Karlovo nám. 15.

PSYCHE

REVUE VĚNOVANÁ MYSTICE, OKULTISMU A METAPSYCHICE

(Veškerá práva vyhrazena.)

K. W.:

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 42.: Proti duševním bolestem při vyhnanství, proti zoufalství a duševním bojům, a při velké touze po vlasti. — Při touze po nebeském domově.

Žalm 43.: Tento žalm se čte na počátku mše. Každý má jej umět po paměti, aby mohl knězi odpovídat. Je to povzdech ustrašené duše, která však veškerou svoji důvěru skládá na božskou pomoc, o kterou prosí.

Žalm 44.: Je se modliti tento žalm, když je vlast v nebezpečí. Při hrůzách válečných, při plenění a drancování. Přináší, modlíme-li se jej, vzpružení a energické jednání.

Žalm 45.: Tento žalm objevuje nám u jiných lidí buď duševní krásu nebo duševní ošklivost. Dobrota srdce přináší krásu a zřídka kdy krásná duše sídlí v těle naprosto odporném. Ale pamatujme, že neduh není ohyzdností a pravá krása je paprsek, jenž převyšuje nesmírně pouhou pravidelnost rysů. Krása přichází z nitra a vše osvětluje. Ale právě tak prosakuje také vnitřní špatnost na venek, takže v některém koutku obličeje zůstávají její nesmazatelné stopy.

Žalm 46.: Proti zkouškám a utiskování osobnímu. — Při veřejném neštěstí. — Za mír a za všeobecné bratrství.

Žalm 47.: Za přichylnost k náboženství. — Za vyznání víry a abychom dovedli správně chválit Boha.

Žalm 48.: Za ochranu domu před zlými duchy.

Žalm 49.: Za moudrost a chytrost. — Při strachu před smrtí. — Abychom odvrátili svoje srdce od věcí pomíjejících. — Abychom se zbavili smyslnosti. — Za očistění myšlenek. — Abychom

čím dále tím více rostli duchovně. — Abychom poznali, že jediným nebem jest vzrůstající duchovní moudrost. — Jestliže se nestáváme moudřejšími a nepokračujeme, je to peklo a je to zpáteční pochod, který se končí skutečnou smrtí.

Žalm 50.: Za z mrtvých vstání, za šťastný poslední soud, a abychom se stali vyvolenými. — Za rozbití našich pout. — Za ochranu pro tato zvířata: koně, hovězí dobytek, krávy, telata, ovce, králíky, holuby, drůbež a jiné ptáky. — Za ochranu polí, vinic a zahrad.

Žalm 51.: Za odpuštění a milosrdenství. — Abychom dosáhli božských tajemství a okultního vědění. — Za čistotu života, spravedlnost, svatost, za sílu vůle a moc slova.

Žalm 52.: Proti zlým pomluvám, proti závistníkům, klebetům, lidem pomstychtivým, proti čarodějům a lidem, kteří se zaplali zlému nepříteli.

Žalm 53.: Proti atheistům, bezbožníkům, tyranům, potlačovatelům a všem zlým lidem.

Žalm 54.: Jest modlitbou proti těm, kteří nám přejí zlo, anebo nám je činí.

Žalm 55.: Při pronásledování, nepřátelství, při strachu a hrůze, třesení těla, při ztracení paměti a rozumu. Při hrůze před smrtí, při stísněnosti, zoufalství, omrzelosti života a strachu ze života. — Proti pekelným lstím, lichvářům, krádežím, podvodům, pokrytectví, falešnému nepřátelství a mrzké zradě.

Žalm 56.: Proti nepříteli tvrdošíjnému a nemilosrdnému.

Žalm 57.: Proti tělesnému neklidu. — Proti duševnímu smutku a bezdůvodnému strachu. — Proti jedovatým klebetům. — Když je ohrožena naše čest. — Proti pokusům strojiti nám pasti. — Když jsme odděleni od milovaných duší. — Žalm je zároveň zpěvem chvály a radosti, když jsme byli osvobozeni.

(Příště dále.)

J a n z K ř í ž e :

Vidění ve sklenici vody.

(Pokračování).

Dne 27. ledna 1872.

Vidění: Hrabě O. má na hlavě podivný klobouk a přivětivě mne pozdravuje. (Kynu mu a děkuji.) Jakási černá žena přichází

k mé švakrové a něco jí říká. Jakási tmavovlasá dívka má ruce na stole, jako by chtěla vyvolat klepání duchů a vedle ní je starší pán s plnovousem. Krásný, jasný duch stojí u nich a vedle je zlaté „C“.

Vysvětlení: Hrabě O. má mozkovou poruchu a náhle zemře. Pozdravuje tě ještě. Černá žena přináší tvé švakrové zprávu o smrti jejího starého přítele, hraběte B. Dívka a pán jsou spiritisté, které jsi již jednou viděla a již budou mítí séance u stolu.

Vyplnění: Brzy potom jsem obdržela zprávu o náhlé smrti hraběte O. Zemřel mozkovou mrtvicí, vycházeje z domu. Moje švakrová obdržela zprávu, že hrabě B. zemřel ve Vídni dne 17. března. Konsula L., Favrea Clavairoze a jeho medium, černovlasá Kateřina (lesklé „C“, Catharina), a jejich vedoucího ducha Gaffera jsem poznala v září r. 1874 podle obrazů, které jsem viděla ještě později ve sklenici s vodou.

Dne 10. listopadu 1873.

Vidění: Vyschlá rovina. Šedí, ohyzdní duchové se hádají, jejich výpary zapáchají, takže lidé jsou z toho nemocní. Vůkol leží mrtvoly. Jakýsi velmi drze vypadající pán píše a směje se. Vedle něho vidím posměšné duchy. Jakási chůva chová dítě, které je obklopeno zvláštním světlem. Překrásné lodi. Přístav blíže zahrady, která vypadá skutečně rajsky. Velké T. — Zrození dítěte. Max L. stojí se starostlivou tváří vedle lékaře. Amor mi přináší číslo 7.

Vysvětlení: Šedí duchové rozšiřují epidemické choroby u lidí a zvířat. Jejich fluidy přinášejí morové nákazy a nečistý vzduch. Onen drze vypadající pán píše o tobě do jedněch novin. Nic si z toho nedělej. Je k tomu popuzován ničemnými posměšnými duchy a pak hloupou domýšlivostí, aby se zdál býti duchaplným. Brzy uslyšíš o úžasné medijské vložce u jednoho kojence. Pojedeš do Terstu a spatříš tam přístav u Miramare. Tam se setkáš se spiritistou Parisim. Brzy budeš slyšeti o těžkém porodu manželky Maxe L. Sedm dam ti pomůže při tvé peněžité sbírce pro chudého J. (Amor s číslem 7.)

Vyplnění: V měsíci prosinci vypukl v Gonobicích dobytčí mor. V Tisza-Löcku, na našem statku v Uhrách, a ve Štyrském Hradci vypukly neštovice. Objevilo se několik posměšných článků o mé knize „Studie o světě duchů“ v různých časopisech. Dítě paní Jenkenové, rozené Kattie Foxové, (známé medium, pozn.

a mystika Gustava Miksche a mne. Sezení v tomto kroužku byla pravidelně vždy v neděli odpoledne, a sice s největší přesností po tři roky. Nedělo se však nic zvláštního, a jen jeden případ sluší zaznamenati. Byla nám předpověděna na 2½ roku napřed smrt korunního prince Rudolfa, což bylo doloženo protokolárním zápisem, jaký byl veden stenograficky o každém sezení. Když skutečně došlo k oné tragické události, seběhli jsme se všichni, neboť každý se pamatoval na ono proroctví. V tomto kroužku došlo později k jiným zajímavým věcem.

Tehdy vyšel německý překlad knihy: „Animismus a spiritismus“ od Axakova. Autor v této knize praví, že lze obdržeti obrazy duchů obyčejným fotografickým aparátem, ve tmě, máme-li pouze dobré transmedium. Tázali jsme se tedy našeho vedoucího ducha, zdali bychom se mohli o něco podobného pokusit. Medium k tomu odpovědělo: „Na druhé desce obdržíte výsledek.“ Byli jsme překvapeni, ale nevěřili jsme tomu. Přes to jsme přistoupili k přípravám, zatemnili pokoj a postavili aparát. Na první desce nebylo nic. Ale my jsme také nic neočekávali. V příštím sezení jsme si počínali stejně, a tu po vyvolání se na desce objevil, právě uprostřed zvláštní obraz, jakoby složený ze slabě světélkujících obláčků. Byl to světlý obdélník, na jehož horním okraji byl tvar podobný srpečku měsíce, obrácený hroty dolů a přesahující horní stranu obdélníku.

Ale na dalších deskách jsme již obdrželi světelné siluety lidských postav — fantomů — byly to fotografie zcela podobné těm, které doprovázejí citovanou knihu od Axakova.

A právě tyto fotografie vedly nás nepřímou k odklonu od spiritismu a k poznání nauk okultních, theosofie, magie, a konečně jsme po dlouhých křivolakých cestách dospěli k mystice. Celý tento zvláštní postup pokusím se vypsati v tomto časopise.

Snadno si může každý představit, že tyto výsledky se staly známými mezi spiritisty po celé Praze. Bylo to velikou vzácností. A tak jednoho dne ke mně přišel zemřelý pan Poš, nestor pražských spiritistů, a žádal mne, abych jej připustil do našeho kroužku na Poříčí zároveň s jistým šlechticem, který má o věc veliký zájem.

Ale ukázalo se, že tímto šlechticem není nikdo jiný než baron Adolf Leonardi ze Stráže, bývalý říšský poslanec rakouský, který

již mnoho let se zabýval pilně spiritismem a zvláště okultismem. Přišel do našeho kroužku několikrát a byl velmi spokojen výsledky a pak se nás tázal, zdali by mohl s sebou přivést ještě dva jiné zájemce. Do příštího sezení přivedl skutečně jednoho známého šlechtice a po druhé zase jiného, který nás velice zajímal. Byl to starý pán, velmi klidného a při tom veselého chování, jenž již řadu let byl přesvědčeným spiritistou. Ale potají. Neboť v oněch dobách bylo při jeho společenském postavení skoro nemožno se přiznat ke spiritismu veřejně. Zkrátka, byl to hrabě Jan z Harrachů.

Velice spokojen s našimi výsledky vyprávěl nám, že viděl nejlepší světová media, jako Sladea a Eglintona. Aby viděl jedno znamenité medium pro přímé písmo, zajel si jednou schválně do Ameriky a navštívil je. Tehdy spatřil za denního světla, jak tužka uprostřed stolu se zvedla a psala na podložený papír bez jakéhokoliv dotyku odpověď na myšlenou otázku. Rukopis byl přesným nápodobením rukopisu jeho zemřelé choti a rovněž i podpis souhlasil. (Příště dále.)

■■■■■■■■■■

Saggitarius:

Z evangelia Rama Krišny.

(Pokračování).

V oné době byl Rama Krišna již churav, takže často nemohl mluvit. Ale jeho srdce bylo plno lásky a on se alespoň usmíval na dobré lidi, kteří byli s ním. Jeden brahmín řekl: „Pane, můj přítel má tvoji fotografii, kterou si dal do svého pokoje.“

Mistr se usmál znovu, a ukazuje na svoje tělo prstem, řekl chabým hlasem: „Je to sypek! Není to nic jiného, než povlak na polštář!“ Ale jedné věci nesmíme zapomínati: Srdce zbožného je chrámem Páně. Jest skutečnou pravdou, že Pán se projevuje více méně ve všech věcech, ale zvláště se projevuje v srdci člověka zbožného (Bhakti).“

Jindy se tázal známý nám již Kešab s úsměvem: „Prosím tě, Mistře, pověz nám, jakými různými způsoby se projevuje matka vesmíru Kali, když si pohrává s tímto svým světem, který je jí hračkou.“

Rama Krišna s úsměvem: „Ó, Matka si hraje se světem, s touto svojí hračkou, v různých aspektech a pod různými jmény. Jednou jest bezpředmětnou bohyní absolutní a bez tvaru (Maha-Kali). Jindy jest věčnou a lze ji rozeznávat od její činnosti (Nitya-Kali). V jiném aspektu je zase bohyní hořících krematorií, jest obávanou bytostí, která je předsedkyní smrti (Smasan-Kali). A jindy zase stojí před námi, aby nám žehnala a aby zachovala svoje děti (Kali). A v jiném zase aspektu se nám objevuje tak, aby potěšila oko svého zbožňovatele jako matka v temněmodré barvě, jako útěchou bohyně věčnosti a nekonečnosti. Maha-Kali a Nitya-Kali jsou popisovány v posvátných knihách, v tantrách.“*

„Když nebylo nic, ani slunce, ani měsíce, ani planet, nýbrž jen hluboká tma, byla jediné moje „Božská Matka Beztvárná Věčná Útěcha Nekonečnosti“. Jako Matka v temněmodré barvě jest Ona něžná a milující. Ona dává veškeré požehnání a činí, že její děti neznají strachu. Jí se klánějí Hindové ve své domácnosti. Jako zachovatelka se objevuje v dobách moru, hladu, zemětřesení, sucha nebo povodně. Na hřbitovech a u hořících krematorií se objevuje v podobě ničitelky. Mrtvoľa a šakal a duchové zkázy jsou jejími děsnými průvodci. Žije uprostřed těchto strašných výjevů, tohoto děsného okolí. Potoky krve, věnce z lebek, které má okolo hrdla, pás z rukou mrtvých, to jsou symboly, jež ji naznačují jako děsnou Matku, jako Ničitelku všeho.“

„Ale nyní se podívejte na způsob jejího tvoření. Na konci každého tvůrčího okruhu po zničení světa přichází Moje Matka, jako dobrá hospodyně, kterou ve skutečnosti jest a skládá k sobě semena stvoření. Paní domu má vždycky nějaký veliký hrnec, do kterého ukládá různé věci, užitečné v domácnosti. (Rama Krišna se usmívá). Ano, milí přátelé, tak je tomu skutečně. Paní domu má vždycky takový hrnec. V něm jsou uloženy malé balíčky, obsahující semena okurek, tykví a tak dále. Když jich hospodyně potřebuje, vyjme je z hrnce. Skoro týmž

* Zde tedy vidíme, že přes názor paní Blavacké, jakoby tantra byla černou magií, nazývá je Mistr Rama Krišna knihami posvátnými.
Pozn. překl.

způsobem Moje Matka schovává semena stvoření po zničení světa na konci každého cyklu (t. j. manvantary).“

„Moje Matka, která je prvotní božskou silou, je stejně v projevě světa jako mimo svět. Když dala světu zrození, žije v něm. Ve vodách nalézáme obraz pavouka, který sedí ve své síti. Ona je pavoukem a svět je sítí, kterou ona upředla. Pavouk vysoukal zjevenou síť ze sebe a pak v ní žije. Moje Matka jest stejně obsahem jako obalem obsahu.“

„Je snad božská matka Kali černá? Zdá se býti černou z dálky, ale když ji poznáme, není černou. Obloha vypadá z dálky modře, ale kdybyste se na ni mohli podívat zblízka, nebude mít barvu. Mořská voda vypadá z dálky modrá. Ale vezměte ji trochu do dlaně a bude bezbarvá.“

„Ona jest tvůrkyní otroctví i svobody. Její nezbadatelnou mocí, která sluje Maja, se stává, že muž světa je upoután ženou a zlatem. A zase z Její milosti je osvobozen. Ona láme veškerá pouta a bere svoje děti s sebou přes moře světa. Moje božská matka je hravá. Svět je skutečně její hračkou. Ona činí, co jest jí libo a je plna blaženosti. Její radostí jest, když může dáti svobodu jednomu ze sto tisíc svých dětí.“

Jeden brahmín: „Pane, Ona může, je-li jí libo, osvoboditi každého. Proč tedy nás spoutala na rukou i nohou řetězy světa?“

Rama Krišna: „Domnívám se, že je to její vůle. Ona si chce se všemi těmi věcmi hrát. Při hře na slepou bábu, kdokoliv se slepé báby dotkne, je vyproštěn. Pak již nemusí běhati kolem. Kdyby se všichni hráči dotkli zároveň slepé báby, jak by mohlo býti nějaké hry?“

„Člověk zapomněl na svoje pravé já a klamnou silou Maji se stal světským. Proto napsal Prasad: »Tys mně dala rozum, pohledem svého oka jsi jej sklonila tak, že bloudím tímto světem, tvým stvořením, hledaje radost, ale omylem si běžu hořké místo sladkého.«“

Jeden brahmín: „Ctihodný Pane, jest pravda, že Boha nelze poznati, když se nevzdáme světa?“

Mistr s úsměvem: „Ach, ne! Není třeba, abyste se vzdali všeho. Lépe je pro vás, když zůstanete, kde jste. Žijete-li ve světě, tu se těšíte stejně z chuti čistého krystalovaného cukru, jako ze sirupu se všemi jeho nečistotami. Zde se vám opravdu vede lépe. V pravdě vám pravím, že když žijete ve světě, není to

nic škodlivého — ale musíte upíratí mysl na Boha, jinak ho nepoznáte. Pracujte jednou rukou a druhou rukou držte za nohu Pána. A když jste dokonali svou práci, přitulte oběma rukama jeho nohy ke svému srdci. (Příště dále).

Karel Weinfurter:

Z mých studií astrologických.

(Pokračování.)

Špatný aspekt Jupitera dává sklon ku přílišným požitkům smyslným a člověk takový se může stát i špatným a nemírným, ba někdy i perversním, tak že původní jeho typ jest naprosto změněný. To bývá tehdy, když Jupiterovec má v horoskopu zároveň špatný vliv Venuše.

Dobry typ ženy Jupiterovy.

Žena, zrozená ve vlivech Jupiterových, je vždycky roztočilá, koketní a duchaplná. K tomu je sličná, dobré její společenské chování je velmi příjemné a při tom je stálá ve svém zjevu i ve svých citech. Jupiterova žena jest dojista nejlepšší ze všech typů žen. A muž, který takovou ženu získá, může se opravdu nazývat šťastným.

V lásce je spíše veselá a hravá, než vášnivá a kromě své ctižádosti dovede veškeré svoje náruživosti a vášně výborně ovládati. Avšak srdce, ve kterém sídlí ctižádost, nemá příliš mnoho místa pro lásku hlubokou, neboť ctižádost ji zapuzuje jako nepříjemnou překážku, které člověk užívá při nejlepším jenom jako prostředku k jiným účelům.

Žena Jupiterova dává muži, který ji miluje, štěstí, ale zůstane vždy moudrou, nikdy ve své lásce neztratí svého pravého já. Umí totiž ovládati svoji náklonnost a nedopustí, aby přestoupila jednoho stupně, poněvadž chytře se chce vyhnouti všem následkům, které by z toho vznikly.

Když by se žena taková výjimečně někomu vzdala, tu se to stane z vypočítavosti a proto, že tajně sleduje nějaký cíl, ale při tom vždycky proto, aby ukojila svoji ctižádost, anebo také proto, aby pomohla svému choti při postupu a k dosažení místa, kterého si sama přeje ve své marnivosti.

(Příště dále.)

P. Klíma:

Nirvana křesťanských mystiků.

V prvních letech po válce, kdy okultní nauky šířily se mocným rozmachem po celém světě, nastal též neobyčejný zájem o buddhismus, zejména v Německu. Jedno čilé nakladatelství ujalo se nepovšimnutého monumentálního díla zemř. Dr. K. E. Neumanna, který byl v letech před válkou v Indii a přeložil tam celý pálijský kanon do němčiny. Zmíněné nakladatelství vydalo dílo Neumannovo v lidovém kapesním vydání a zvláště střední sbírka dosáhla ohromného nákladu více než 30.000 serií (à 30 sv.). Jisto je, že buddhismus tedy vnikl do širokých vrstev lidových, zejména když P. Dahlke založil v Berlíně buddhistický ústav. Poněvadž buddhismus vznešeností své morálky, opíráním se o svou individualitu, nad kterou vyslovoval podiv sám hrabě Kayserling (viz Tagebuch eines Philosophen), který nemůže srovnati pokoru křesťanských světců se sebevědomím buddhistických bikhů, měl vliv na německé okultisty do té míry, že kde kdo hlásil se jako buddhista. Ovšem že brzy nastalo vystrážlivění a proč, to vysvětlíme dále.

Náš český badatel v tomto směru, dr. L. Procházka, píše ve svém článku „O indickém světovém nazírání předbuddhistickém“ následovně: „Když jest člověk zcela vyvinut, jest schopen vyššího duchovního vývoje. Smrt zavede obyčejného člověka prvního stupně do „pretaloka“ (svět duchů), kam obvykle přicházejí lidé nižší civilizace. Po určité době vrací se tito lidé prvního stupně v samsaro vezdejšího světa smrtí zpět (mrtyn — loka). Tento samsaro trvá tak dlouho, až určitým pozitivním karmanem určena je příští vyšší existence v pevných obrysech. Sthula-šarira a mrtyn-loka jsou podmínkami pro bhoga (prožívání), dživa jest proživačem (bhoktr), avšak též konatelem (kartr), při čemž toto aktivní uplatňování mnoho značí pro budoucí jeho vývoj. Člověk se může opřít o trojnásobný karmán: sahadža (samočinný), aiša (božský) a džaiiva karmán (individuální, a má svůj osud zcela ve svých rukou. Sleduje-li svůj individuální karmán zlý nebo dobrý, jest následek toho zlo nebo dobro, což vede k výstupu nebo k pádu. Džaiiva-karmán může

* Spir. rev., roč. VIII., čís. 7.—8.

člověka vésti k nejvyššímu stupni vývoje sedmého horního světa. Působením aiša-karmánu přichází dživa stále k vyšší moci, až dosáhne nejvyšších pramenů moci v „trimurty“ (Brahma, Višnu, Šiva) a konečně v jedno s nimi splyne. Sleduje-li dživa sahadža-karmán, dospěje blaženého nejmocnějšího stavu, stane se dživan-„mukta“ (vykoupený za života), aneb „mukta“ (vykoupen po smrti). Tolik dr. Procházka.“

Tedy se křesťané opírají o božský karmán (působení božské milosti), na rozdíl od buddhistů, kteří opírají se o karmán individuální. Ramakrišna ukazuje ale na nebezpečí dživa-karmánu, když praví: „Opičí mládě drží se samo svýma rukama srsti své matky a často se stává, že matce spadne na jejím útěku s některého vrcholku stromu a zabije se“. O působení aiša karmánu praví: „Kotátko, jsouc v nebezpečí, mňouká, matka přiběhne a odnese je ve své tlamě do bezpečí.“ Na jistém místě zase nalézáme jeho výrok, že v nynějším období docházejí spásy pouze ti, kteří opírají se o božský karmán, pomocí bhakty-yoga a opakováním jména božího. Poněvadž buddhista neuznává projevené božství (atma, Brahma), nevolá ani v nejnebezpečnější době božství ku pomoci. To ale u nás nemohou svéstí naši okultisté a proto onen rychlý návrat.

My ale v křesťanství chováme dokument, který ukazuje, že i křesťané dosahují nirvány (t. j. neprojeveného božství, Parabrahm).

Spis tento jest „Schwester Katrey“ a jest připisován nesmrtelnému Eckartovi. Nyní podám volný překlad onoho traktátu, jak jej cituje M. Buber ve své krásné knize „Extatische Konfessionen.“

„Nyní přichází zprvu jmenovaná dcera ke svému ctihodnému zpovědníkovi a praví: „O, vyslechněte mne, otče, pro lásku boží.“ On praví: „Odkud přicházíš?“ Ona na to: „Z dalekých zemí.“ On: „Kdo jsi?“ Ona odpovídá: „Což mne nepoznáváte?“ On: „Bůh ví, že nikoliv!“ Ona: „To jest mně důkazem, že jste doposud nepoznal sám sebe.“ On praví: „To jest pravda. Víím, kdybych byl poznal sebe, své nitro, tu bych poznal i všecka stvoření i Nejvyššího Ducha.“ „To jest ovšem pravda,“ praví ona na to. „Nyní nechme té řeči, a vyslechněte mne, pro Boha.“ „Velmi rád,“

* Traktát „Schwester Katrey“ vyšel v Insel. Verlag za 1 Mk.

praví on, „tedy vypravuj.“ Dcera svěřila mu ve své zpovědi všechny věci, jak byla zažila, takže jeho duše plesala radostí. On pravil: „Milá dcerko, přijď ale brzy zase ke mně.“ Ona odvětila: „Dovolí-li Pán, tedy velmi ráda.“ Ctihodný otec jde nyní ke svým bratrům a praví k nim: „Vězte, že jsem slyšel člověka vyprávěti a jsem na váhách, je-li to člověk aneb anděl. Je-li to člověk, tedy vězte, že všechny síly jeho duše bydlí s anděly v nebesích, neboť duše jeho jest andělům rovna. Ona poznává a miluje více nežli všichni lidé, o kterých jsem kdy slyšel.“ Bratři pravili: „Pochválen budiž za to Hospodin.“ Zpovědník vyhledal příště onu dceru v kostele a prosí ji pro Boha, aby k němu mluvila. Ona praví: „Což mne ještě nyní nepoznáváte?“ On odvětil: „Bůh sám ví, že nikoliv.“ Ona: „Tedy vám to chci z lásky svěřiti. Já jsem onen ubohý člověk, kterého vy jste přivedl k Bohu,“ a nyní řekla mu, kdo jest. Tu on praví: „Ach, já ubohý muž, jak se musím nyní stydět před obličejem božím, že tak dlouho nosím duchovní šat a tak málo jsem dosud okusil božských tajemství. Prosím tě, milá dceru, pro tvou lásku boží, abys mi řekla více o svém životě, svých cvičeních a zážitcích, které jsi měla od té doby, kdy jsem tě naposled viděl.“ Ona na to: „Zde bych musela vypravovati velmi mnoho.“ On: „Kdyby toho bylo sebe více, já tě s radostí vyslechnu. Věz, že jsem o tobě slyšel mnoho zázračného.“ Dcera počne vyprávěti, ale prosí ho ještě: „Vy mne však za mého života nesmíte prozraditi.“ On se jí zaručil, že jejího tajemství, pokud ona žije, nikdy neprozradí. Tu ona vypráví takové zázračné duchovní věci, že on žasl, jak může člověk tolik vytrpěti. Ona pokračuje: „Ale mně se ještě jednoho nedostává, vytrpěla jsem vše a dostala vše, čeho má duše sobě žádala, div že jsem ještě nebyla pro svou víru obžalována.“ On praví: „Pochválen budiž za to Hospodin, ale nechť tobě to nyní dostačí.“ Ona odvětila: „Nikdy, dokavad moje duše sobě nevydobude stálého odpočinku ve věčnosti.“ On praví: „Mně by postačilo, kdybych dosáhl tvé výše.“ „Moje duše má neustálý vzestup beze všech překážek,“ praví ona k svému zpovědníkovi, „ale nemá dosud nikde stálého pobytu.“ On: „A to jest tvou největší žádostí?“ Ona: „Ano.“ On: „Právě této žádosti musíš se zbaviti, máš-li se upevniti v dokonalosti.“ Ona poslechla a odložila onu poslední žádost a pohroužila se v Bezejmenného a Věčného. Zde přitáhl ji Pán do svého věčného světla, takže se cítí po celou dobu býti jednotna s Bohem.

Ale pak cítí se s nadpřirozeným pocitem Božské lásky vržena do svého těla a praví: „Nevím, zdali mi může kdo ještě poradit.“ Ctihodný otec jde ihned k ní a praví: „Řekni mi nyní, jak se cítíš?“ Ona: „Vede se mi zle! Vězte, že mi nyní nedostačí nebesa, ani země.“ On prosí ji, aby mu to lépe vysvětlila. Ona: „Nevím, jak bych vám mohla onu maličkost svěřit.“ On: „Pokus se, pro Boha, a sděl mi alespoň něco. Alespoň jedno slovo.“ A ona se dala uprositi a tu mluví k němu o takových tajemstvích a takových čistých pocitech Božské Pravdy, že on ohromen volá: „Věz, že toto vše jest lidem cizí a kdybych já nebyl učený v písmě, že jsem též sám část Božské Moudrosti našel v písmě, bylo by mně to též cizí.“ Ona: „Právě to, že jste toho sám nezažil, mám vám za zlé.“ On: „Ty musíš vědět, že já sám jsem tolik našel, že jsem si věci tak jist, jako že jsem ráno sloužil mši svatou. Ale že jsem si toho nezískal svým životem, jest mi velice líto.“ Dcera: „Proste Boha za mne a odejděte v samotu a okoušejte Boha.“ Netrvala ta chvílka ani dlouho, když tu ona přijde ke brance a přeje si mluvit se svým zpovědníkem. Když přišel, praví ona: „Pane, radujte se se mnou, neboť stala jsem se Bohem.“ On: „Pochválen budiž Hospodin! Nyní odejdi ode všech lidí opět do své samoty, zůstaneš-li Bohem, rád ti to přeji.“ Ona, poslušna svého zpovědníka, odchází do jednoho koutečku v kostele. *Zde ale nyní jí přišlo, že v extasi zapomněla vše, co kdy nosilo jméno, odešla tak daleko ze sebe a byla vytažena tak daleko od všech stvořených věcí, že ji museli vynést z kostela.* Tak ležela jako mrtva tři dni a všichni měli za to, že zemřela. Zpovědník ale řekl: „Já nevěřím, že jest mrtva.“ Vězte, že kdyby nebylo zpovědníka, jistě by ji byli pochovali. Bylo použito všech prostředků, aby se zjistilo, zda jest duše ještě v těle, ale vše bez výsledku. Všichni zase tvrdili: „Zajisté, že jest mrtva.“ Zpovědník: „Jistě že ne.“ Teprve třetího dne přišla dcera opět k sobě a praví: „O já ubohá, jsem opět zde?“ Zpovědník přiskočí a mluví k ní: „Nech mne okusiti božské milosti a sděl mi, co jsi zažila.“ Ona: „Bůh sám ví, že já nemohu. Co jsem zažila, nemohu nikdy povědět.“ On: „Máš-li nyní vše, co jsi sobě žádala?“ „Ano, nyní mám vše a jsem upevněna.“

Nyní mluví dále: „Soustředila a upevnila jsem v sobě všechny síly své duše, a kdykoliv jsem do sebe pohlédla, viděla jsem v sobě vždy jenom Boha a s ním vše, co on byl stvořil na nebi i na zemi. To vám chci lépe vysvětliti. Vy sám zajisté víte, kdo se ponořil do

Boha a zrcadla pravdy, ten vidí vše, co se v tomto zrcadle odráží. To jsou všechny věci. To bylo mým cvičením, nežli jsem dosáhla dokonalosti. Zdali jste mi porozuměl?“ On: „Ano, tak musí nezbytně býti. A není snad i nyní tvé cvičení takové?“ Ona: „Není. Nyní nemám s anděli ani svatými nic společného, ani dokonce ne s tím, co kdy bylo stvořeno. Ještě více: i se vším, co kdy se stalo Slovem, nemám nic společného.“ On: „Pověz mi o tom blíže.“ Ona: „Chci vám to vysvětliti. Jsem nyní upevněna v nejčistším (v neprojeveném, pozn. překl.) Božství, ve kterém nikdy nebylo obrazu ani tvaru.“ On: „A jsi nyní upevněna na věky?“ „Ano,“ odpovídá ona. On: „Věz, že to slyším velmi rád. Vypravuj dále.“ Ona: „Jsem tam, kde jsem byla před svým stvořením, tam jest pouze Bůh v Bohu. Tam nejsou nebesa, tam není svatých ani kůrů, ani andělů, ani to neb ono. Mnozí lidé učí, že jest 8 nebes a 9 kůrů andělských, ale toho není tam, kde já jsem. Vy musíte vědět, že vše do slov oděné a co se lidu v obrazech předkládá, jest pouze pohnutkou k Bohu. Vězte, že žádná duše nesplyne s Bohem, dokud se nestane Bohem, tak jak byla před svým stvořením.“

Praví pak dále: „Vězte, že kdo se spokojí tím, co může býti řečeno slovy — Bůh jest Slovo, nebeská říše jest slovo, kdo nechce dále se silami do své duše, se svým poznáním a láskou až on se stane slovem, ten by se měl v pravdě nazývati nevěřícím člověkem.“

(Příště konec.)

F. J i r á s e k :

Členové a hosté.

Členové spolku „Psyché“ jsou stanovami vázáni cvičiti podle „Ohnivého keře“. Proto předpokládáme, že všichni členové znají tuto knihu. Jestliže se scházíme v pátečních našich schůzkách, tu je jisto, že všichni tito účastníci přinášejí s sebou duchovní náplň harmonicky sladěnou. V tom případě mnozí sensitivní členové pocítují toto vhodné ovzduší. Stává se však, že do schůzí přicházejí i hosté. Podle stanov má každý člen, přivádějící hosta, poučiti ho, co je mystika a také o tom, že hosté nemají práva vměšovati se do rozpravy. Mnozí hosté však přicházejí pouze ze zvědavosti, domnívajíce se snad, že tu uvidí nějaké jevy spiritistické nebo něco podobného. Mnozí nejen že nečetli „Ohnivý keř“,

bude volati Venuši. Marsova helmice bude vrhati stín. Železný Orion vytasí svůj meč. Foebus moře rozežene mraky. Šílenství Merkurovo dosáhne přemíry. Jupiter opustí svoje zákonité cesty a Venuše odejde ze svých určených drah. Zlovůle hvězdy Saturna se umírní a on bude omezovati smrtelníky zahnutým srpem. Dvanáct domů hvězd bude naříkati nad průchodem svých hostí. Blíženci se přestanou obvykle objímati a budou volati ke studnám džbery. Misky Vah budou viseti šikmo, dokud Býk pod ně nepodloží svoje zahnuté rohy. Z ocasu Štíra budou vycházeti blesky a Rak se bude hádati se Sluncem. Panna vystoupí na záda Střelce a zakalí květinu svého panenství. Vůz Měsíce poruší Zvířetník a Plejády budou nepřetržitě plakat. Potom se již nikdy nevrátí úřad boha Iana, ale jeho brány budou ukryty v nitru Ariadniny koruny. Vody potekou po ráně holí a práce starých bude znovu stvořena. Větry v děsném nárazu budou spolu bojovati, takže jejich zvuk bude slyšen mezi hvězdami.

Vysvětlení Merlínova proroctví:

První řádky proroctví popisují příchod Spasitele světa a následky toho. On jest oním člověkem, který se chopil Lva nebo ho chopil a ovládne ho. Je to síla sluneční (Kundalini) a její působení na svět a na hmotné tělo. Lev jest ovšem zevní člověk. Lesk zlata znamená záři vycházející ze zlatého těla Spasitelova nebo z těla slunečního, jež jest ovšem zcela duchovní. A tento lesk oslepí oči těch, kteří to budou vidět. (Příště dále).

K. W.:

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 58. Proti nespravedlivým soudcům a nepříznivému rozsudku. — Proti falši a lži. — Na ochranu proti dravé zvěři, jedovatému uštknutí nebo kousnutí, proti černé magii, čarodějsství a hlavně proti čarám obrazy. — Za dosažení božské spravedlnosti.*)

*) Čarování obrazy jest od dávných dob známo i národům divokým. Čaroděj si zhotoví figurku svého nepřítele a imaginací ji „oživí“ a pak jistým způsobem škodí očarovanému, ba může dokonce způsobit jeho smrt.

Pozn. red.

Žalm 59. Proti všem krvelačným lidem, jako loupežníkům, lupičům, vysavačům lidu. Loupežní národové a krvelační dobytci půjdou vstříc svému nevyhnutelnému zániku.

Žalm 60. Při zemětřesení. — Za potrestání nevěřících soukmenovců božskou Prozřetelností. — Spravedliví národové obdrží již na tomto světě zcela jistě odměnu.

Žalm 61. Nechť se tento žalm modlí lidé ze své vlasti zapuzení. — Za dosažení budoucího dědictví. — Jest modlitbou za dobro a hlavu státu.

Žalm 62. Za dosažení oddanosti do vůle boží ve všech okolnostech, neboť tato Vůle ví, co potřebujeme. — Při ztrátě místa a důstojnosti. — Při tupení nezaslouženém. — Za lásku k vlasti. — Při nabývání zboží, které je prodáváno nesprávnými vahami. — Při porušení důvěry, při nesprávně nabytém bohatství.

Žalm 63. Modlitba ranní, nabízení své osoby Bohu. — Za plodnost půdy a za bohaté požehnání úrody. — Za vydatný déšť. — Při nespavosti. — Za trest pro křivou přísahu.

Žalm 64. Proti nařknutí, proti temné zlovůli, proti touhám po pomstě u nepřátel, proti falešným slibům, jedovatým jazykům, pekelným vynálezům, proti úkladům, ohrožujícím nevinost.

Žalm 65. Děkčinění. — Volání Boha. — Proti horským stržím. — Proti náhlým záplavám, bouřím na moři, proti známám konce světa. — Za plodnost země, za vydatný déšť, za ochranu domácích zvířat.

Žalm 66. Při uzdravování se po dlouhé chorobě. Při tvrdých životních zkouškách. Při katastrofách ohněm a vodou. Při nesnesitelném vedru.

Žalm 67. Za spravedlnost na celé zemi. — Za dobrou úrodu ovoce.

Žalm 68. Za zdar ve všem podnikání. Za ochranu vdov a sirotků a potlačovaných. — Za ochranu zajatých — a šťastnou cestu a pro útěchu zoufalým. — Proti vzpouře živlů. — Při ztroskotání lodi. — Za požehnání stářím. — Za umenšení bídy. — Za záchranu při nebezpečí smrti. — Za nové apoštoly.

Žalm 69. Proti pomatenosti, spojené s domněnkou pronásledování. — Proti mravní lhostejnosti, naprosté opuštěnosti a nad propastí zoufalství. — Při nebezpečí ztroskotání lodi. — Proti bolestem v hrdle a ztrátě hlasu. — Proti nespravedlivému udání.

— Proti porušení důvěry. — Proti šilenství. — Proti hrubým nadávkám. — Za náboženskou horlivost, bratrskou lásku a úplnou oddanost. — Proti lenosti a pijáctví. — Za zaslepení a zmatek nepřátel.

Žalm 70. Proti nouzi a chudobě. — Za úspěchy v obchodech, proti obtížím při placení dluhů a za poskytnutí půjčky.

Žalm 71. Při pronásledování, proti nespravedlivým soudcům. — Za ochranu mládeže i lidí starých, proti pýše falešných věd, za čisté náboženství.*)

(Příště dále.)

Dimitrij Šulika:

Okultní příběhy na Rusi.

Za svého osmiletého pobytu v Československé republice poznal jsem více méně veškeré náboženské soustavy, obrodná a sektářská hnutí a tím i duši českého člověka. Avšak mým předním zájmem byly okultní nauky, a tak jsem si nedal nikdy ujíti příležitosti, mohl-li jsem navštívit takové kroužky nebo spolky. Bohužel, odevšad jsem odešel zklamán. Všude mnoho mluvili a vychloubali se, ale experimentálního předvedení nesvedl nikdo. V časopisech lze neustále čísti, jak nabízejí svoje služby jasnovidci a jasnovidky. A tím se nakazil dokonce venkov a přízpu-

*) Administraci se podařilo opatřiti K n i h u ž a l m ů ve formátu 12½ a 8 cm (32°) v ohebné plátěné vazbě. Stránek 120. Knižka malého kapesního formátu, s písmem dobře čitelným, jest u nás ke koupi za předem zaslaných Kč 2.— ve známkách. Neobjednávejte této knížky korespondenčními lístky, neboť její zaslání se složenkou by způsobilo zdražení o 60 hal. nehledě ke zvětšené práci. Žalmy jsou v této knížce číslovány podle čísel uvedených v tomto článku. Doporučujeme vřele užívání žalmů, neboť mnozí čtenáři nám rovněž potvrzují dopisy, jakých úspěchů dosáhli pravidelným užíváním těchto svatých průpovědí.

Bibli, kapesní vydání,	16 ^o , v granitolu, červená ořízka	Kč 27.—
" " "	16 ^o , v granitolu, zlatá ořízka	37.—
" " "	16 ^o , v kůži, červená ořízka	45.—
" " "	16 ^o , v kůži, se zlatou ořízkou	57.—
" " "	16 ^o , v kůži, se zlatou ořízkou a přehnutými okraji desek	70.—
" " "	16 ^o , v kůži, se zlatou ořízkou a pozlacenými deskami	80.—
Nový Zákon se Žalmy,	32 ^o , v plátě	5.50
" " "	32 ^o , v kůži, se zlatou ořízkou, na tenkém papíře	17.—

Redakce.

sobil se tím velkoměstu. Na příklad ve které vesničce v okolí Příbramě visí na úhledném domku štítek, hlásající: „J. B. — jasnovidectví“. Jméno a příjmení je tam plně uvedeno.

Onen muž je takto obuvníkem. Ale řemeslo provozuje asi pořádku, snad někdy přištipkuje, totiž zbývá-li mu čas. Ono „věšectví“ vynáší asi více. Běře 5.— Kč od osoby — neboť přijíždívají dámy ze vzdálených měst a vesnic a často zastaví před domem i přepychové auto, aby majitelka jeho mohla trochu více nahlédnouti za poodhrnutou záclonu, tající její budoucnost prostřednictvím věšteckých úst obuvníkových. Jistě že Baťa by si velmi liboval, kdyby ti obuvníci, kteří ještě svírají svoje šídlo pevně v ruce, při vzpomínce na onoho věstce zanechali řemesla a provozovali raději „jasnovidectví“. Pak by obě strany byly spokojeny.

Ostatně však jsem dokonale přesvědčen, že existují praví jasnovidci, ale takového poznal jsem pouze jednou, a sice v Jelizavěhradě na Ukrajině. Bylo to roku 1919 po neslavném odchodu tehdejších německo-rakouských vojsk, kdy občanská válka zuřila nejprudčeji. Můj oddíl kozáků, hájících Krasnoselje, byl přemožen oddíly bolševiků, kteří nás převyšovali značně svým počtem, a já, obléknuv občanské šaty, uchýlil jsem se do Jelizavěhradu, kde již byla moje maminka vypuzena ze svého velkostatku v Krasnoselji, jakož i můj ubohý bratr. Žili jsme tam pod cizími jmény v domě pana Orlova, u něhož již dva roky bydlil syn mého staršího bratra Hriša, který studoval gymnasium. V té době mu bylo jedenáct let.

Náhodou byl naším sousedem jasnovidec, o kterém se shora zmiňuji — pan Hurij Udovičenko. Zvěděv od pana Orlova o zvláštních jeho schopnostech, čekal jsem jen na vhodnou příležitost, abych se s ním setkal. Naskytla se mi brzy. On sám, zvěděv o našem osudu, pozval mne i mého bratra na návštěvu s připomenutím, abychom vzali s sebou i svého synovce.

Podivili jsme se tomu, ale nicméně jsme učinili podle jeho přání. Po uvítání, když jsme se všichni u pana Udovičenko pohodlně usadili, kápl jasnovidec trochu jakési černé tekutiny na nehet palce levé ruky synovcovi Hrišovi, pak mu nadzvedl oční víčka, dívaje se mu při tom pevně na okamžik do očí, a řekl, aby se zahleděl na nehet a pověděl, kdo ukradl poslední nový vůz

zásadami okultních nauk, o nichž jsem před tím neměl ani po-
nětí. Nastaly pak pro nás opravdu těžké chvíle zmatků a zápasů
a přerodů, když staré moje přesvědčení bylo mocně otřeseno
učením okultním. Neznal jsem pramenů knižních, neboť litera-
tura i v jazyku německém, který jsem tehdy kromě mateřštiny
jedině ovládal, byla velmi sporá. A tak nebylo snadné seznámiti
se s knihami jiných směrů. Vždyť i spiritismus byl v češtině za-
stoupen jen „Knihou duchů“ a „Knihou medií“ od Kardeca,
kromě několika brožurek. Němci měli sice o něco více, ale ani
to nepostačovalo.

Baron Leonardi měl však styky hlavně s Paříží, ja již tehdy
členem několika tajných společností okultních a rovněž byl čle-
nem lože theosofické ve Vídni. Záhy jsme četli některé nejvý-
znamnější spisy theosofické, jako „Světlo na cestu“ od M. Col-
linsové, spisy H. P. Blavacké, román „Zanoni“ od Bulwera, ale
také spisy Kerningovy, jimž jsme ovšem tehdy nerozuměli.

(Příště dále.)

Saggitarius:

|||||||

Z evangelia Rama Krišny.

(Pokračování).

„V duši je vše. Otroctví i svoboda jsou v duši. Svou duši
a svoje myšlenky můžete zbarvití kteroukoliv barvou. Je jako
kusem bílého čistého plátna. Ponořte je do barvy červené a
bude červená a v modré bude modrá a v zelené zelená. Nepo-
zorujete, že když se učíte anglicky, vstupují vám na mysl an-
glická slova? A zase když pandit studuje sanskrit, může pak
snadno citovati verše ze svatých knih. Jestliže držíte svou duši
ve zlé společnosti, tu vaše myšlenky, představy a slova budou
zbarveny zle. Ale držte se ve společnosti bhaktů a pak vaše
myšlenky, představy a slova budou o Bohu. Mysl je vše. Na
jedné straně je manželka a na druhé straně je dítě. Duše miluje
manželku jedním způsobem a dítě zase jinak. Ale duše je stejná.

„Duši jsme poutáni a duši jsme osvobozeni. Jestliže si my-
slím, že jsem naprosto svobodný, ať žiji ve státě nebo v lese, kde
je moje otroctví? Jsem dítětem Boha, jsem synem Krále králů.
Kdo mne může poutat? Když vás uškne had a když řeknete

s pevností: „Není ve mně jedu,“ budete uzdraveni. A stejně
také ten, kdo ujišťuje se silným přesvědčením: „Nejsem poután,
jsem volný,“ stane se volným.

„Kdosi mi dal knihu křesťanskou. Žádal jsem ho, aby mi
v ní četl. Byl v ní jenom jeden předmět — hřích a zase hřích
— od počátku do konce.“ (Obrátiv se ke Kašabovi.) „Ve vašem
brahmo-samadžu jest hlavním předmětem také hřích. Blázen,
který neustále opakuje: ‚Jsem spoután, jsem spoután,‘ zůstane
v otroctví. A ten, kdo opakuje ve dne v noci: ‚Jsem hříšníkem,
jsem hříšníkem!‘ stane se skutečně hříšníkem.“)

„Je nutno míti naprostou víru ve jméno Páně. — ‚Jakže?
Vyřkl jsem jeho svaté jméno a může tedy býti ve mně nějakého
hříchu? Mohu snad býti dosud v otroctví?‘

Kristo Kišore byl zbožný Hind, byl Brahmin ze všech Brah-
mínů, který se klaněl Pánu s oddaností prostomyslnou. Jednou
šel do Vrindavanu. Jednoho dne, když navštěvoval různé chrá-
my, pocítil velikou žízeň. Přišel k jedné studni a když tam na-
lezl stojícího jednoho muže, tázal se ho: ‚Příteli, mohl bys mi
navážit trochu vody?‘ Muž odpověděl: ‚Ach, Svatý Pane, ná-
leží do nízké kasty, jsem přístipkář.‘ Kristo Kišore mu pak
řekl: ‚Na tom nesejde. Řekni jen slovo Šiva (t. j. svaté jméno
Páně) a navaž mi vody.‘

(Člověk nízké kasty nesmí se Brahminá ani dotknout a ne-
smí mu podati ani vody, aby ho neposkvrnil.)

„Opakováním požehnaného jména božího stane se tělo člo-
věka, jeho mysl i duše, naprosto čistými. Proč tedy mluvíti o hří-
chu a pekelném ohni? Opakuj jenom jednou: ‚Nikdy již nebudu
páchat zlého činů, kterých jsem se dopustil v minulosti,‘ a při
té víře v Jeho posvátné jméno budeš zproštěn všech hříchů.“

*) Tato výtka se týká hlavně a především všech církví křesťanských,
které neznají svým věřícím vykládati o ničem jiném než o hříchu, věčném
zatracení a pekelných mukách. Tato pekelná muka dnes již nikoho neod-
straší, poněvadž lidé stejně nevěří ani v nebe, ani v peklo. Ale přes to ne-
přetržitě suggerování hříchu vede člověka ke skutečným hříchům, které jsou
však zcela jiné než ty, o nichž mluví obvykle církev. Nejtěžším hříchem jest
ovšem hřích proti Duchu Svatému, který je vyložen v Ohnivém Keři, a hned
po něm následuje hřích proti lásce k bližnímu. Ale ne, jak se zálibou vy-
kládají církve, hřích těla. Za to v Indii se dívají na tyto věci mnohem roz-
umněji a zdravěji, ač jejich náboženství jest o několik tisíciletí starší než
všechny církve naše.

Redakce

„Modlíval jsem se ke své božské Matce, aby mi dala jedinou pravou oddanost Bhakti. Drže v sepjatých rukou květiny, modlil jsem se: „Račiž mně, ó Matko, poskytnouti, abych měl čistou a neposkvrněnou oddanost. Zde je hřích a zde je zase ctnost. Kladu je ke tvým nohám. Ó, přijmiž oboje! Zde jest vědění mnohých věcí a zde je zase nevědomost. Vezmi oboje a dopušť, abych měl jediné oddanost. Zde je čistota a zde je nečistota. Nežádám si ničeho z nich. Zde jsou skutky dobré a zde jsou zlé — oboje kladu k tvým nohám. Ó, dopušť, abych měl jediné oddanost a lásku k Tobě.“

„I když žijeme ve světě, můžeme také spatřiti Boha. Stalo se to s králem Džanakou, velkým zbožňovatelem Nejvyššího, který poznal, když ještě seděl na trůně, že svět je stavbou ze snů.

„Ale nikdo se nemůže státi takovým Džanakou. Radža Džanaka prováděl mnoho let o samotě veliké asketické činy a pokání. I když žijeme ve světě, máme příležitostně odejít do samoty. Veliké dobrodiní přinese to člověku, když může upřímně a vážně volati k Bohu po tři dny a tři noci o samotě. Ba, dokonce jeden den, ztrávený tímto způsobem, bude velikým ziskem. Lidé prolévají celé džbány slz pro manželky a děti, ale kdo uroní jediné slzy pro Pána? Jest nutné cvičiti se tu a tam ve zbožnosti o samotě. Žadatel světského smýšlení, který je zaujatý různými pracemi a povinnostmi, nalézá na prvním stupni svého duchovního života veliký počet překážek na cestě, když chce dosáhnouti sebevlády a oddanosti. Tak jako mladý strom, zasazený na cestě, potřebuje plotu okolo sebe, aby nebyl ožrán ovce a dobyt看, tak také na prvním stupni duchovního pokroku je třeba plotu, ale když strom vyroste a když jeho kmen a kořeny jsou silnější a tlustší, tu není již plotu třeba. Pak stromu neublíží, ani když je k němu přivázán slon.

Choroba světského člověka je vážného druhu. Jeho orgány a jejich činnost jsou naprosto v nepořádku. Zdali pak byste chovali džbán s vodou a nádobu s kyselými okurkami v témže pokoji, ve kterém leží nemocný tyfem? Chcete-li takového pacienta vyléčit, musíte ho odnést z onoho pokoje, jestliže nemůžete odstranit džbán a okurky. Člověk světa je takovým žízňivým pacientem. Světská lákadla jsou jako onen džbán s vodou a smyslné předměty jsou jako kyselé okurky. Touha užít těchto

věcí jest pacientova žízeň. Sliny v ústech se mu sbíhají již při myšlence na okurky.

„Proto se nemáme neustále zdržovati v jejich blízkosti. A proto samota jest nejlepším lékem proti světskému smýšlení. Nejdříve hleďte dosáhnouti správného rozeznávání a pravé kázně a potom žijte ve světě. V moři světa jsou krokodilové vášní a tužeb. Natřete si tělo ochrannou mastí, chcete-li se koupati v tomto moři, neboť pak vám krokodilové neublíží. Tato mast znamená rozeznávání skutečného od neskutečného a pravou kázeň. Bůh jest jedinou skutečností a zjevený svět je neskutečný.
(Příště dále.)

.....

P. Klíma:

Nirvana křesťanských mystiků.

(Dokončení.)

Co se může říci slovy, to ještě mohou nižší síly duše chápati. S tím se ale nespokojí vyšší síly duše, ty pronikají stále vpřed, až stanou před svým počátkem, odkud duše vyšla na svět. Všech osm sil duše jsou služebníky duševního násilí a pomáhají před svým počátkem a vytahují tuto z nižších věcí. Když stojí duše ve svém majestátu nade vším stvořením, před svým počátkem a koncem, tu násilí duše proniká poslední překážkou až dovnitř, ale ostatní síly duše musí zůstat venku. Tomu musíte porozuměti takto: Zde jest duše nahá a všech jmenovaných věcí prosta ve své čistotě. Tak zde stojí jednotka v jednotě, takže může jíti a splynouti s nejčistším Božstvím, tak jako teče olej po látce stále dál a dál, až se v látce konečně ztrácí. Musíte ještě věděti jedno: Dokavad žije člověk v čase, jde jeho duše stále dál a dál v nekonečné věčnosti.“

Traktát Eckardův zahrnuje v sobě nejvyšší poznání a ukazuje jasně, kde jest nejvyšší cíl člověka. Vše zde naznačené jest možno uskutečniti i u nás na západě, aniž třeba prováděti nemožné předpisy východního náboženství, zejména dnes, když již máme opět kdysi zdánlivě ztracený klíč k světu ducha v našem „Ohnivém keři.“ Této výhody neměli dříve ani v Německu, v zemi mystiků. Veliká, desetitisíce čítající, mystická společnost „Neugeistbund“ upadala zase velmi rychle, poněvadž zde nikoho

nebylo, kdo by hledající vedl správnou cestou. Zajímavost jest, že bloudili v nesprávných cvičeních A. Curtisové a o svém Kerningovi a jeho žácích nevěděli zhora nic. Za to ale oklamání buddhisté se opět houfně vraceli ke křesťanství. Po tragické smrti dra P. Dahlkeho píše známý serolog dr. H. Much Eckardův román. A teosofové vídeňští v Leadbeaterově „Liberal Catholic Church“ hrají úlohu farářů, kterážto církev má nespokojeným ovečkám dáti to, co jim spasitel „Alcyone“ dáti nemohl. Loňská misijní cesta Leadbeaterova po Evropě neměla taktéž toho úspěchu, aby zažehkala rozčarování v této společnosti, jindy velmi mocné, dnes již ve střední Evropě pouze živořící v zemích Rakouska, Maďarska a Polska. Tak buddhismem našlo mnoho českých lidí cestu zpět ke křesťanství, mezi nimi i pisatel těchto řádek.

J. H o z n o u r e k:

Africká kouzla.

V časopise „Les Annales“ z 1. května t. r. je zajímavý článek od Will. B. Seabrooka, pojmenovaný „Sorcellerie Noire“ — Černé kouzelnictví. Seabrook stal se v Americe populární svou knihou „The Magic Island“ (Kouzelný ostrov). Cestoval v Tibetu, Indočíně etc. V lednu roku 1929 jej navštívil Paul Morand a upozornil ho na francouzskou Západní Afriku, kam také Seabrook podnikl cestu, jejímž výsledkem jsou články shora jmenované (překládané z angličtiny), uveřejňované s doprovodem zajímavých fotografií. Seabrook podnikl cestu džunglemi Côte d'Ivoire (t. j. Sloní pobřeží) a navštívil kmeny při severo-vých. hranicích Liberie. Píše o černoších: „Žádná zevně zhmotnělá forma není pro ně konečná, trvalá ani pravdivá. Jejich mysticismus učí, že všechno zdání smyslové, zevní, jest úplně rozdílné od duchovní podstaty. To, co se zdá býti člověkem, může býti chodící strom; kámen může obsahovati duši vašeho dědečka; dítě může býti hadem. Všechno viditelné vtělení (zhmotnělé zdání pod tvarem těl) je přechodné a všechny hmotné formy jsou ve stálém vývoji.“

Seabrook popisuje dále podrobně různé zajímavosti na cestě.

Od svého vstupu do džungle řídil se příkazy starého černochoha Dia, který k němu přišel, aby mu dal rozkazy a kožený

pytel, plný gris-gris (t. j. kouzel) ve jménu svých bohů džungle. Diagba (Dia) seděl ve své chýši, úplně nahý v koutě na holé zemi, kolem rozvěšeny masky a lebky. Pohled měl upřený do nádržky s červenou vodou, kolem které byly čtyři antilopí rohy, několik kroužků z mědi a několik malých hadů a krokodýlů ze železa. Občas s nimi pohodil, takže tvořili různé kresby, pak se díval dlouho do hrnce. Potom řekl: „Fetiš ti přikazuje, abys učinil to a to.“ Tyto rozkazy Seabrook také plnil. Tak v jedné vesnici, kterou procházeli první den, obětoval geniu vzduchu. Na první křižovatce obětoval geniu země. U prvního potoka hodil do vody náramek, ciselovaný Diagbou. To byla oběť geniu vod. Ve vesnici, kde měli přenocovat, obětoval geniu stromů, nejmocnějšímu ze všech v lesích. Přinesli mu čerstvě snešené vejce, kterým se dotkl u přítomnosti všech svého čela, potom prsou své manželky Katie, načež je dal do rukou chlapci, který potom zmizel v lese, aby je tajně zahrabal pod posvátný strom.

Seabrook praví, že tyto praktiky, prováděné způsobem inteligentním a kultivovaným vyvolají bezpochyby u mnohých úsměv. „Mohl bych odpovědět,“ píše, „že jsem je vyplnil pouze z důvodů praktických a cynických, abych vnukl důvěru a zlámal přehradu, které jinak byly by zůstaly pro mne stále uzavřeny, i kdybych žil v Africe dvacet let. Nicméně dám přednost tomu, říci pravdu a nebudu dbáti výsměchu. Pověřivý? Přirozeně že jsem pověřivý! Radoval jsem se, líbilo se mi to, těšilo mne vykonat tyto činy, věř v jejich působení magické (spirituelní, ne-li nadpřirozené), cítil jsem se bezpečnější a více důvěrnější v srdci lesa, když jsem je vyplnil. Vy ostatní, v New Yorku nebo jinde, kteří se dotýkáte dřeva, kteří nechcete projít pod žebříkem, kteří nezapálíte tři cigarety jednou sirkou, kteří házíte rýži na novomanžele, jen mi řekněte, že jsem „praštěný“ etc.“

Dále Seabrook popisuje zkušenost a zážitky na další cestě.

V jedné vesnici při slavnosti vystoupil mimo jiné kouzelník s dvěma kobrami, které ovládal jen pomocí svého hlasu.

Potom vystoupil také kejklíč se šavlemi. Dvě děvčátka, která byla uzavřena před tím na druhém konci vesnice, byla přivedena, načež byla magicky ochráněna. Jejich čelo, dlaně a hrdla byla natřena hustým, černým těstem, zatím co oba kejklíři v hlubokém tichu mumlali své incantace. Potom oba kejklíři si házeli s dětmi, nejdříve na vzdálenost tří, pak šesti metrů. Obě

pitelné, že někdy Nejvyšší Moc si přeje, aby tyto nauky propagoval pouze žák.**)

„Kdybyste se byl povýšil na „Mistra“, jako onen Schneiderfranken nebo Perit Schou a kdybyste předpovídal, co se stane za tisíc let (neboť předpovídat na krátkou dobu, jest pod jejich úroveň) a kdybyste předpisoval askesi, tu by se lidé za Vámi jenom hrnuli. Ale takhle je to málo sensační.***) (Příště dále.)

K. W.:

Sedm proroctví o světovém míru.

(Pokračování).

„Stříbro bude skvělé bělosti na okruhu.“ Tak jako zlato znamená mysticky vše, co je sluneční nebo duchovní, rovněž stříbro znamená věci rozumové. Když je tedy praveno, že sídlo bude skvělé bělosti na obvodu (zlata), znamená to, že skvělé duše se shromáždí okolo projeveného duchovního světla.

„A zničí různé vinné lisy.“ Víno je symbolem krve Kristovy, nebo také duchovního života vnitřní církve, totiž onoho velkého sdružení a bratrství adeptů. Proto také vinné listy čili nástroje, kterými duchovní život plyne do světa, znamenají duchovní církve nebo duchovní řády a bratrstva. Skvělé lidské duše inspirované projeveným světlem, které vyzařuje pravdu, a jež ony duše obdrží, budou zarmucovati a ničiti různé zevní církve a jejich theologické pojmání pravdy.

„Smrtelníci se opíjejí vínem, jež z nich bude téci a budou se dívat z opuštěného nebe na zemi.“ Smrtelníci budou opiti duchovní pravdou, která jim bude dána a ze svého stavu blaženosti dále opomíjené se budou ohlížeti na svoje pozemské, čili dřívější životní podmínky.

***) Velmi často se také stává, že ze spisovatele, který píše o věcech okultních nebo mystických, učiní lidé sami ve své domněnce „adapta“, jako se stalo zemřelému theosofu dru Fr. Hartmannovi. A když se pak přesvědčí, že je to obyčejný člověk jako oni, který má jen určité dary Ducha Svatého, jsou hrozně zklamáni a celá jejich předešlá chvála se pak promění v zášť.

Pozn. red.
***) Bohužel, na lidi působí blahosklonné vystupování, po případě ve drahém ornátu; působí na ně více, kdo se svých výšin shlíží na svoje ovečky a při tom postranně hledí ulehčovati jejich kapsám, než ten, kdo bez pósy, srdečně a upřímně jedná s každým jako se sobě rovným. — Red.

„Jejich strnulé tváře způsobí, že se od nich odvrátí hvězdy tak, že si zmatou svoje obvyklé běhy.“ Poznáním zákona, který řídí sluneční sílu (Kundalini), obdrží člověk moc probuditi nervové zauzliny (lotusy), které jsou v korespondenci s planetami. Tím bude moci člověk ovládnouti planetární síly, jež jsou v něm projeveny, rozvine nesmrtelnost svého vnitřního já a stane se pánem svého osudu. Paracelsus ve své filosofii okultní napsal: „Praví se, že moudrý člověk vládne hvězdami. Ale to neznámá, že vládne hvězdami na nebi, nýbrž silami, které jsou v činnosti v jeho vlastní duševní podstatě.“

„Lidé budou orati pole těm, kteří toho jsou nehodní, a těm, jimž vláha nebeská bude odepřena.“ Lidé vyvinutější budou pracovati pro méně vyvinuté, kteří až dosud byli v otroctví náboženských soustav, stvořených lidmi a budou hleděti přivésti je k poznání božské pravdy a všemohoucnosti.

„Kořeny a větve změni svoje místa a novost světá se stane zázrakem.“ Mícha jest jako strom s nesčetnými větvemi, který pokrývá celé lidské tělo, při čemž kořeny jsou nahoře a větve směřují dolů. Tak se praví v indické knize Uttara-Gitě. Mícha je strom, jehož kořeny a větve jsou zde naznačeny, a jež spojuje středisko malého mozku se sídlem vyššího vědomí v člověku. Je-li mícha oživena hadí silou, může člověk přijímati duchovní potravu a osvícení z nebeského světa. Proclus napsal: „Jako stromy jsou svými spodními končetinami zakořeněny v zemi, čímž se stávají ve všech svých částech bytostmi pozemskými, tak také lidé nebeských povah jsou zakořeněny svými vrcholy v Jediném.“ Dnešního dne jsou lidé zakořeněni v zemi. Zítřka však člověk bude probuzen k poznání své božské podstaty a bude zakořeněn v Jediném a z toho vznikne takové záření duchovního světla, že toto obnovení světa bude zázrakem. (Příště dále.)

Sagittarius:

Z evangelia Rama Krišny.

(Pokračování).

Potom obrátil se Mistr ke Kešabovi a jiným a řekl s velkým pohnutím: „Vy jste brahmíni. Věříte, že Bůh jest bez tvaru a nevěříte v Boha vtěleného. Nuže, na tom nesejde. Nemusíte

přijímati Radhu a Krišnu jako vtělení největší Bytosti. Ale veliká láska a touha po Krišnovi je věcí, kterou byste si měli osvojiti, neboť velká touha jest nejbližším krokem, který vede k vidění Boha.“

Potom řekl Rama Krišna nanovo ke Kešabovi: „Ty nestuduješ a nezkoušíš povahy svých učenníků. Proto od tebe odpadají. Všichni lidé vypadají stejně, ale ve své povaze se liší. V některých převládá vlastnost sattva, v jiných radžas a v ostatních tamas. Koláče vypadají vesměs stejně na povrchu, ale jejich obsah je různý. V některých je sladká smetana, v jiných jsou rozmělněné oslazené ořechy, kdežto v jiných není vůbec nic. Chcete věděti, jak to pocítuji já? Jím a piji a hraji si jako dítě, spoléhaje na svou božskou Matku, která ví vše. Jsou tři slova, která mne bodají: Guru, čili duchovní vůdce, Karta, čili Pán, a Baba čili otec. Těchto slov nemohu snést. Nekonečná a věčná Bytost jest jediným Guruem pro všechny. Ta učí každého. A já jsem jenom jejím dítětem.“

„Jest obtížná úloha učiti jiné lidi. Člověk se může státi pravým duchovním učitelem jen tehdy, když poznal Boha a když od Něho obdržel božské poslání. Takové poslání měli Narada, Sukadeva a Sankaračaria.“*)

„Když nejste vysláni, kdo vám bude naslouchat? Znáte Kalkutu a víte, jak toto město má rádo nejnovější sensace. Mléko přetéká, pokud je nad hořícím ohněm. Ale když oheň odstraní, přestane ihned přetékání. Lidé v Kalkutě mají rádi nové sensace. Řeknou, že potřebují vody a počnou kopati na jednom místě studni. Ale vzdají se toho ihned, když shledají, že země je tvrdá a kamenitá. Pak počnou kopati jinde. Dejme tomu, že je tam půda písčitá. A tak zase se vzdají onoho kopání. Potom hledají místo nové. Tak se to má s těmito lidmi. Proto nelze státi o jejich dobré mínění.“

„Božské poslání nelze obdržeti pouhou obrazností. V pravdě vám pravím, že Pán může býti poznán a že pak bude s vámi mluvíti. Pak můžete obdržeti jeho poslání. A jaká veliká síla spo-

*) Narada je popisován v indických knihách jako ideální miláček Boha. Stýkal se s Pánem za všech okolností. Bůh Višnu si ho vybral za svého milovaného posla. Sankaračaria napsal vysvětlivky ke spisu „Vedanta Sutra“. A byl největším hlasatelem filosofie Advaitické, čili nedualistické. Žil v Indii v osmém století po Kristu.

čívá v takovém božském rozkaze! Jí možno otrásati horami v základech. Co však svede obyčejná přednáška? Lidé snad chvíli budou naslouchat, ale brzy na to zapomenou. Nevznikne z toho trvalý dojem a lidé nebudou žítí podle nauk, které jste jim pověděli.“

„Vězte, že ten, kdo chce učiti božským pravdám, musí míti nevyhnutelně odznak autority. Člověk, který bez takového odznaku by se pokusil poučovati jiné, bude vysmíván. Sám nemohl Boha poznati a snaží se ukázati jiným cestu k němu. Je to jako by slepý vedl slepého. Takovým způsobem je učiněno více zla než dobra. Když je Bůh poznán, tu se otevře vnitřní duchovní zrak, a pak pravý učitel může pozorovati chorobu duše, aby mohl předeptati správný lék. Bez božského rozkazu se člověk stává snadno sobeckým a myslí si: Mám moc učiti jiné! Takové sobectví jest výsledkem nevědomosti. Při nevědomosti člověk myslí: Já jsem činitelem. Ale když poznáme, že Bůh je pánem a činitelem všeho, a že my nesvedeme sami nic, tu se stáváme naprosto svobodnými i v tomto životě. Veškerá bída a všechen neklid vychází z pocitu „já“ a „moje“. A pak z domněnky: Já jsem činitelem a já jedním.“ (Příště dále.)

K. Weinfurter:

Jak se začalo okultní hnutí v Praze.

(Pokračování.)

Veliký dojem na nás působila také kniha Angličana A. P. Sinnetta: „Esoterické učení čili tajný buddhismus“. Sinnett jako theosof vypsál v ní theorie, sdělené podle udání od tak zvaných Mahatmů čili Mistrů. Spis tehdy vyšel v německém jazyku a byl tedy nám všem přístupný. Všechny tyto spisy měly však hlavně jednu zásluhu společnou: bylo to poznání, že kromě spiritismu existuje mnohem hlubší a všestrannější učení, které vysvětluje i to, čeho spiritismus nikdy vysvětlit nemohl, jako astrologii, alchymii, magii a mystiku. Z toho jsme poznali, že spiritismus je při nejlepším jenom nepatrnou částí okultismu, čili tajného učení. To by mohli poznati všichni spiritisté, když by měli dosti dobré vůle, nepředpojatost a dosti inteligence. Přes to, že mnozí z nich fanaticky lpí na svých naukách, šíří se mezi nimi stále poznání okultismu a to je jen k jejich prospěchu.

Není však věci tak snadnou pro člověka upřímně smýšle-
jícího a pevně j e d n é věci věřícího, přisedlati a vzdáti se toho,
co jaksi nám přešlo již do krve. Poznali jsme to sami právě
v období, o kterém zde píší. Obtíže při tom byly nemalé, neboť
s počátku jsme si nijak nemohli srovnati tyto nové nauky (ve
skutečnosti jsou ovšem velmi staré!), se zásadami spiritismu,
který si vysvětluje vše velmi prostě, jednoduše a snadno. Bylo by
hezké, kdyby měli spiritisté se svými naukami pravdu — bylo
by to velmi krásné a — pohodlné. Ale bohužel, není tomu tak.
Hlavně nám bylo za těžko vzdáti se víry, že prostřednictvím
medií mluví nebo jinak se projevuje v ž d y c k y d u c h, totiž
astrál, některého zemřelého, jak to právě vykládají spiritisté.

Tedy jsme poznali pravdu, že ve spiritismu dochází ku
projevům velmi složitým a že kromě lidských astrálů se mohou
projeviti jednak duše media, nebo spojená duše všech přítomných,
což oboje může býti v jediné směsi nebo astrálové zemřelých,
nebo myšlenkové útvary (oživené formy, které jednají na chvíli
jako bytosti samostatné), nebo konečně elementálové nebo do-
konce bytosti démonické.

A to vše je ještě stále ve vlivu myšlenek a představ všech
přítomných, tak že v projevu často vzniká podivná směs pravdy
a lži, skutečnosti a podvodu.

Všichni zkušení spiritisté to znají a přece jen nedají dopustit
na svoje domnělé duchy. Proto také spiritismus ve svých nau-
kách nepokračuje — je stále na stejné výši — je právě takový,
jaký byl, když jsem jej poznal před více než čtyřiceti léty! —
A když píší o této pravdě, která je nezvratná, zlobí se proto
na mne mnozí z jejich řad a šmahem odsuzují proto také mysti-
ku, kterou jsem z vyššího řízení uvedl u nás nanovo do života.

Zatím Meyrink využil svých vědomostí v jazyku anglickém
a kupoval množství knih, ze kterých nám pak ve schůzích pře-
kládal nejdůležitější odstavce. V obsáhlých seznamech londýnské
Theosofické Společnosti nebylo snad knihy jediné, aby ji byl
Meyrink nekoupil. Tak jsme měli brzy k dispozici celou knihov-
nu, ale nikdo, kromě majitele Meyrinka, z ní tehdy nemohl nic
čísti. To mne mrzelo a tak potichu, aniž jsem komu co řekl,
začal jsem se učit anglicky a pak, když jsem již trochu rozuměl,
objednal jsem si několik knih (byl mezi nimi také velmi obtížný
spis: „Patandžalího poučky o jógu“) a pilně jsem v nich studo-

val. Ani ne za rok jsem četl dosti slušně. A tu jsem jednou při-
nesl svou anglickou knihu do schůze a přihlásil jsem se, že z ní
ostatním něco přeložím. Udivení bylo veliké, zvláště také proto,
že jsem o svém učení se angličtině důsledně mlčel.

(Příště konec.)

.....

K. W.

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 72. Za stejnou spravedlnost pro všechny. — Za vše-
obecný mír. — Za sbratření národů. — Za důkladné odstra-
nění chudoby. — Za pravou svobodu. — Za soud proti utrha-
čům. — Za vydatný déšť. — Za potlačení lichvy. — Jako prosba
za slušné vycházení se svými prostředky. — Za přebytek a zdar.

Žalm 73. Nereptejme, když se nám zdá, že jenom nespra-
vedliví mají štěstí: dbejte toho, že to nepotrvá věčně. — Proti
trhání v údech, proti ochrnutí, chorobám ledvin a srdce. —
Proti zblbnutí, dětinnosti ve stáří, všeobecné slabosti, chudo-
krevnosti a tuberkulose. Proti hanebným neřestem.

Žalm 74. Jako ochrana proti slepému fanatismu. — Proti
úkladům zla. — Proti bouřím na moři. — Za užitečná zvířata.
— Jako zaklínání zlých duchů. — Za odhalení pramenů vody.
— Proti zátopám řek. — Za dobrá roční počasí. — Člověk
nízký a pokorný bude povýšen.

Žalm 75. Za dobrý výsledek procesu nebo právní pře.

Žalm 76. Za vyhasnutí všech bratrských válek — Za vládu
míru a pokroku. — Za stejný podíl na práci a bohatství. — Za
obnovení země sbratřením. — Za potlačení všeho tyranství.

Žalm 77. Při duševní nouzi. — Proti nespavosti. — Aby-
chom se rádi modlili a koncentrovali. — Za obrácení k dobrému.
— Proti potopě, blesku, cyklonu a zemětřesení.

Žalm 78. — Proti náboženské nevěře. — Připomenutí, že
bohatství a pokrok jsou dary milosti a že jich nemáme zneuží-
vati. — Jako prosba o chléb vezdejší, nezapomínající na chléb
nebeský. — Abychom se vyhnuli výstřednosti. — Za šťastné
stáří. — Proti škodlivému hmyzu. — Proti chorobám révy,
ovocných stromů a zvířat. — Za zdar bource morušového. —
Proti epidemiím. — Proti modloslužbě a pověře. — Aby se ob-
jevili noví učitelové.

Žalm 79. — Poněvadž není nic děsnějšího nad válku, modleme se tento žalm na znamení boje proti válce!

Žalm 80. — Proti žárливosti a zlým úkladům sousedních národů. — Za ochranu vinic, proti hmyzu a jinému pustošení. — Za přebytek vína.

Žalm 81. — Za nadání k hudbě a k nauce o harmonii. — Za nadání k cizím řečím. — Jako modlitba dělníků. — Za šíření starých nauk a zamítání nových bohů. — Aby nás úspěchy neodálily od Boha.

Žalm 82. — Za hlavy států, aby je vedl Bůh. — Za ochranu chudých a sirotků. — Nespravedlivost rodí temnotu a otrásá zemí. — Spravedlivé jsou děti boží, jsou bytostmi božskými a nikdy nezemrou. Nespravedlivé zahynou.

Žalm 83. — Aby vysoké a nízké kněžstvo, které zneužilo svatyní, jež se mu staly předmětem vykořisťování, obchodu a obohacování, bylo zapuzeno. — Proti lesním a horským požárům.

Žalm 84. — Za lásku k duchovní církvi. — Prosba za svaté a oddané kněží. Kněz Kristův se nemusí starati o časné věci: Bůh ho stráží, takže mu nic nebude scházeti.

Žalm 85. — Za požehnání zemí, polí, luk a zahrad.

Žalm 86. — Bouřlivá prosba ve všech okolnostech života. — Za vzrůst duše, ducha a srdce. — Nebojme se žádného nepřitele — Bůh jest naší ochranou.

Žalm 87. — Církev, symbolisována Sionem, zvítězí. Žalm prorocký.

Žalm 88. — Za nemocné, zarmoucené, opuštěné, chudé a za všechny vydědence země.

(Příště dále.)

Mary Jirásková:

Poutníkům na cestu.

V posledním svém článku ve 3. čísle tohoto časopisu jsem se zmínila o viděních. Zapomněla jsem však na velmi důležitou věc. Pravá vidění mystická nemůže nikdo svou imaginací přivolati. Také zapuditi tato vidění není v moci člověka. Přijdou často, kdy bychom se toho nejméně nadáli a věci takové, o kte-

rých nemáme mnohdy ani tušení. Bůh je studnice nevyčerpatelná a jeho dary jsou též nevyčerpatelné. Tyto dary musíme však přijímati s nejhlubší láskou a pokorou. Nečiníme-li tak, může se snadno státi, že tato studnice se uzavře na jistou dobu, až poznáme, že jsme ztratili veliký poklad a budeme jej znovu hledati a o něj znovu prositi.

*

Někdy si stěžujeme, že pokračujeme na Cestě velice pomalu a nebo že nemůžeme ani kroku učiniti kupředu. Dejme si ruku na srdce a řekněme si poctivě: Jak hledáme našeho Pána? Jest On tím nejpřednějším naším cílem? Nejsou nám přednější naše děti, manželé, manželky, rodiče atd.? Dovedeme zhostiti se alespoň na čas našich světských starostí a radostí? Chceme-li nalézt Boha, předstoupiti před Něho, pak nesmíme vléci sebou rance starostí a světských záležitostí. Také děti, manželé, milence musíme na tu dobu zanechati jich osudu, neboť s takovou přítěží se nikam nedostaneme. Ani před krále pozemského bychom nebyli předpuštěni s našimi rodinami a dokonce snad i s naším vším majetkem, ať ho máme málo nebo mnoho.

Představme si, že taková pečlivá hospodyně by šla k audienci k hlavě státu a chtěla by sebou vzíti celé své hospodářství: bála by se je doma nechati, že v něm nikdo nedovede hospodařiti jako ona. Nebo obchodník, který by chtěl sebou vzíti celý krám ze strachu, aby nebyl okraden personálem. Nebo matka, otec, chtěl by sebou vzíti děti, aby se jim za jejich nepřítomnosti nestalo něco zlého.

Jest to směšné, vidíte, a přece je tomu tak. Jak mnoho nás se nemůže zhostiti těchto přítěží a pak naříkáme na neúspěchy. Před nebeského krále musíme předstoupiti sami, musíme zanechati doma radosti, žalosti i starosti, jinak nebudeme k Němu předpuštěni a zůstaneme v nejlepším případě jen v předsíni. Bohu se musíme dáti celí. Ne se rozdati všem a kousíček snad, co zbývá, dávat Jemu. Dáme-li se Jemu celí, dá On se nám též celý. A věru nevím, kdo při tom lépe pochodí, zda On nebo my.

Jest pravda, že přirozeným vývojem se k Bohu musí dostat jednou všichni lidé, ale jak mnohá utrpení, jak mnohá vtělení bude nutno prožiti. Bůh ve své veliké lásce dává nám výborný recept, jak si můžeme tu dlouhou pout-strastiplnou zkrátiti. Tento recept je mystika. A proto: chceme-li se k Němu co nej-

„Myslím, že pan biskup rozdává kněžské úřady velmi štědře a že studium theologie se omezuje na přečtení několika jeho spisů. Předloni zde byla paní Besantová, která je přívrženkou akce lorda Rothermeerea — má ráda Maďary. Přednáška měla téma: „Budoucnost Evropy“. Omývala staré nesmysly, tvrdila, že se stýká v noci s Manu Vivasvatou,††) který jí též pověděl o poslání Krišnamurtiho a pod.

„Nezvěděl jsem nikdy, zdali při večerní schůzce po přednášce svým ovečkám ukázala paní Besantová svoje jogické síly. Letos zde byl zase pan Krišnamurti. Měl veřejnou přednášku ve velkém sále Koncertního domu, ale již ne jako theosof.

Sál byl naplněn asi třinácti sty osobami, vstupné bylo dosti vysoké, neboť místo k stání stálo 10.— Kč. Sedadlo 25.— Kč. Krišnamurti, malý, snědý mladík se živou gestikulací, zahájil svou přednášku slovy: „Human being“, t. j. lidská bytost. Odsuzuje šmahem vše, církve i náboženství i filosofii a hlásá cestu do vnitřního života pomocí intuice a vzdání se své vlastní osobnosti. Při přednášce se zapletl do rozporů, ale opatrným manévrem si zase pomohl. Divím se jeho drzosti, s jakou prohlašuje, že v sobě uskutečnil nejvyšší pravdu, kterou nečerpal ze žádných knih, neboť prý nic nečte. Mohl jsem pozorovati jeho moudrost, vyplněnou z palijského kanonu a jiných Mistrů indické školy sankhya. Ovšem, že nezapomněl do toho zamíchati staré filosofy i naše středověké mystiky.

Na toto „pseudonáboženství“ nalítnou i páni s akademickými tituly. (Směr Krišnamurtiho vede zde dr. Weis, bývalý theosof). Ovšem, ani se tomu nedivím, neboť když jsem tu a tam chodil na theosofické přednášky jako host před sedmi lety, slyšel jsem ledacos. Na příklad vykládal pan dr. Klein, před příjezdem pomocníka paní Besantové Mr. Arundalea, že s takovou osobností se setkati jest milostí, která se uskuteční jen v málokterém zrození, že aura takových velikánů září až na 25 km. Kdybyste chtěli čísti jiné podobné věci, tu vám radím knihu od Leadbeatera: „The Life of Alcyone“ (Život Alcyonea). Autor tam totiž popisuje

††) Jedno z nejvyšších slunečních božstev. Viz „Bhagavad-Gita“ K. Weinfurtera, kapitola IV., verš 1. a vysvětlivka. — Zatím se však Krišnamurti úplně odloučil od Theosofické společnosti, což dokazuje, že Besantová se nikdy nemohla stýkati s oním slunečním božstvím, které nikdy nemůže lháti.

Red.

60 minulých životů Krišnamurtiho, anebo 25 životů Oriona. Fantasie z Tisíce a jedné noci nejsou nic proti těmto líčením. Četl jsem jenom asi dvacetpět životů Alcyonea a měl jsem toho dost. (Příště dále.)

|||||||

Sagittarius:

Z evangelia Rama Krišny.

(Pokračování.)

„Mluvíte neustále o tom, že chcete prospěti světu. Cožpak je svět ukryt v ořechové skořápce? A pak, kdo jste, že chcete činiti světu dobro? Nejprve se cvičte v pravém uctívání a poznejte Boha. Hleďte ho dosáhnouti. A když vám Bůh milostivě poskytne svoje síly (sakti), můžete pomáhati jiným — ale ne dříve.“

Jeden Brahmin: „Ctihodný pane, máme se vzdáti veškeré činnosti, dokud nespatriíme Boha?“

Rama Krišna: „Ne, proč byste se chtěli vzdáti veškeré práce? Soustředování se na Boha, opakování jeho svatého jména a jiná zbožná cvičení jsou denní práce, které máte vykonávati.“

Jeden zbožný: „Ale jak jest s domácími pracemi a záležitostmi obchodními?“

Rama Krišna: „Ach, i ty máte vykonávati, ale jenom potud, pokud je to naprosto nutné, abyste mohli žíti ve světě. A zároveň máte se modliti v osamělosti k Pánu, se slzami v očích o jeho milost a o sílu, abyste mohli konat svoje povinnosti, nehledajíce odměnu.“

„Modlíte-li se, říkejte: Pane, dopuť, aby moje práce ve světě a pro svět se stále zmenšovala, neboť vidím, že když moje práce se stává složitou, způsobuje to, že ztrácím s očí Tebe! Někdy se domnívám, že svoje věci provádím bez připoutanosti ke světu, ale nevím, neklam-li se a nečiním-li jich z připoutanosti. Dávám chudým almužnu a hle, při tom chci, aby to lidé viděli!“

(Toto poznání, jsme-li připoutáni ke světu svými činy či nikoliv, je velmi obtížné a málo kdo je svede. Jsme tak zvyklí pracovati a mysliti při tom na odměnu, že takové odpoutání od výsledků naší činnosti je s počátku skoro nemožné. Pozorujeme-li se přes den, alespoň chvílemi, přistihujeme se stále, jak při práci myslíme na výsledek a ne na to, že konáme jen svoji povinnost

a že máme vše — i ovoce své práce — obětovati Bohu. Jenom ten, kdo se po čase naučí kontrolovati svoje myšlenky a kdo tomu přivykne, může o sobě říci, že se odpoutal od světa, totiž od ovoce své činnosti — a i v tom případě není odpoután vždy.)

„Šambhu Mullik*) mluvil o zakládání nemocnic, sirotčinců a kolejí, o stavbě silnic a studní a zakládání rybníků pro všeobecné dobro. Řekl jsem mu: „Ano, vykonej vše, co ti přijde do cesty a o čem budeš věděti, že je to naprosto nutné. Ale vždycky tak, abys nehledal při tom odměny. Nevyhledávej však více práce, než můžeš vykonati. Kdybys to činil, zapomeneš Pána. Jistý člověk chtěl spatřiti oltář Božské Matky. Cestou ke chrámu se zastavil a po celý den rozdával chudým almužnu. Když přišel ke chrámu, byla vrata zavřena a on nemohl pak spatřiti svatyni svatých. Moudrý člověk by se šel nejdříve podívati na Božskou Matku, razil by si cestu zástupy, shromážděnými u chrámových bran, a pak teprve, když by ji spatřil, mohl by rozdávati almužny a činiti jiné dobré skutky.“

(Příště dále.)

K. W.:

Sedm proroctví o světovém míru.

(Pokračování).

Zde se končí proroctví o příchodu Spasitele světa, a pak několik řádek proroctví se týká popisu období, v němž se stanou tyto události.

„Skvělost slunce bude poskvrněna Merkurovým příměskem, zlata a stříbra. A ti, kteří budou badati, zažijí hrůzu.“ Duchovní vědění a pravda budou poskvrněny a zatemněny učením, jež je spíše rozumové než duchovní. To se týká soustav jako je theosofická, anthroposofická a mnoho jiných okultních systémů, které se rozšířily v moderní době po celém světě. Jejich učení mluví k lidskému rozumu a nikoliv k duši. Ale poněvadž lidé jsou zvyklí

*) Babu Šambhu Mullik byl indickým milionářem v Kalkutě. Měl velký dům se zahradou blíž chrámu Dakšinesvaru, u kterého bydlil Rama Krišna. A tam mnohokrát Mistra Ramu Krišnu pohostil. Právě v domě Mullikově se objevil Rama Krišnovi Kristus, který vstoupil do jeho těla a stál s ním spojen po tři dny a tři noci. Rama Krišna řekl potom svým žákům, že v této době neměl pocitu, že je Hindem, a že také nemohl vstoupiti do chrámového nádvoří.

Pozn. překl.

spoléhati se na rozum, přivábil tento vědecký nátěr oněch soustav na miliony duší do nepravého světla tohoto učení.

„Stilbon z Arcadie promění sluneční desku.“ — Stilbon je latinisovaná forma řeckého slova hó Stilbon, což znamená Záříci. Je to jméno, které ve starých dobách měla planeta Merkur. Arcadie jest území v Řecku, které později se stalo střediskem kultu boha Herma, což jest řecké jméno pro Merkura. Spisovatel Statius nazývá Merkurovu hůl s dvěma hady čili Caduceus (je popsán v Ohnivém Keři I. díl) a jež jest holí tohoto posla bohů „holí arcádskou“. Stilbon z Arcadie je tedy narážkou na posla bohů nebo učitele Světa, který změní desku sluneční a jenž způsobí, že lidé se budou dívati na slunce v pravém světle. Aristoteles v knize „De Mundo“ (O světě), praví: „Planety se dělí na sedmero členů, čili kruhů. Stilbon je kruhem následujícím, který podle některých je posvěcen Hermovi, ale podle jiných Apollovi (čili slunci). Hermes je bůh rozumu, Apollo je slunečním bohem a šířitelem duchovního světa a života. Z toho vidíme, že krásným přirovnáním Stilbon z Arcadie naznačuje Merlin tajemně, že přijde pro lidstvo nová služba, která jest určena vnuknutí mu rozum, oživený duchovním poznáním.

„Marsova helmice bude volati Venuši.“ — Mars byl v Římě uctíván jako bůh války a válka byla jmenována jménem Marsovým. Podobně také Venuše znamená lásku. Válečné brnění bude tedy volati po lásce. Válečné přípravy budou tak strašné, že národové budou donuceni k lásce.

„Marsova helmice bude vrhati stín.“ — To znamená předpověď války.

Železný Orion vytasí svůj meč.

Orion je krásný obr a lovec. Když přišel podle mythu na Chios, zamiloval se do Merope, dcery Oenopiona. Ale zacházel s dívkou tak, že její otec se rozhněval a s pomocí Dionysa zbavil obra zraku. Poněvadž Orion zvěděl, že nabude zase zraku když svoje oči vystaví paprskům vycházejícího slunce, našel si Orion cestu k ostrovu Lemnu, kde bůh ohně Hefaistos mu dal za vůdce Cedalion, který ho vedl na východ. Když pak nabyl zraku, žil jako lovec u bohyně Artemis. Po smrti Orion vynesena mezi hvězdy, kde se objevil jako obr s opaskem, mečem a kyjem a oděn lví kůží.

(Příště dále.)

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 89. — Za hlasatele evangelia. — Za uklidnění bouří. — Za pokoření pyšných. — Aby byli pokorní povýšeni. — Při volbách. — Za panství nad zemí a mořem. — Za dynastie. — Za potrestání sociálních nespravedlností. — Při panikách. — Při drancování. — Za svržení s trůnu. — Jako prosba za slíbeného Vykupitele.

Žalm 90. Za osobní čestná místa, spravedlivou hrdost, prostou vypínání. — Abychom dobře použili celého života. — Proti lidské slabosti, bezmocnosti a neklidu. — Za moudrost a duševní klid při bojích života. — Za nutnost a lásku k práci.

Žalm 91. — Proti zvráceným řečem. — Proti nočním nebezpečím. Proti zlým viděním, noční můře, nespavosti, klamu, fantomům, duchům temnoty, upírům, inkubům, sukkubům, proti strašidelným domům. — Proti dravým nebo škodlivým zvířatům.

Žalm 92. Proti šílenství, zblbnutí, nedostatečné inteligenci, rozumové zaostalosti. — Za sílu a moc duše i těla. — Za šťastné stáří, dobrý zrak, dobrý sluch. — Za krásné stromy.

Žalm 93. — Při tělocviku, sportu a tělesné dovednosti. — Použití a využití přírodních sil. — K vynálezům. — Proti povodním a záplavám.

Žalm 94. — Abychom se sami nemstili. — Bůh chrání chudé a slabé. — Proti šílenství. — Proti chorobám očí a uší. — Za nadání k vědám. — Proti nicotností, proti špatným soudcům, a úředníkům. — Za záchranu cti. — Proti slabosti nohou a chorobám srdce.

Žalm 95. — Modlitba díků a chvály velkému Stvořiteli přírody. — Klanění se, prosba o milost, lítost a slitování.

Žalm 96. — Jest jenom jeden Bůh. — Za krásu duše a těla. — Za uctívání božích domů. — Za upevnění země. — Za soud národů. — Za úrodnost luk a ovocných stromů.

Žalm 97. — Aby oheň lásky k bližnímu a milosrdenství naplnil celý svět a aby Ježíš Kristus byl všude poznán. — Za zničení model. — Božské světlo osvítlí spravedlivého.

Žalm 98. — Za všeobecné světové panství Ježíše Krista. — Za nauku v harmonii, při koncertech, při hudbě, instrumentální i vokální.

Žalm 99. — Uctívání andělů a čistých duchů, ochranných patronů, národů i vlastních. — Úcta ke jménu božímu. — Zplnění přikázání.

Žalm 100. — Aby radost byla odleskem dobrého svědomí. — Přívětivost si podrobí všechna srdce. — Chvalozpěvy jsou písněmi duše a nejkrásnějším výrazem uctívání Boha.

Žalm 101. — Abychom se ubírali cestou přímou, čistou a slušnou. — Abychom se vždycky a všude hrozili nespravedlností. — Abychom se nikdy nestýkali se zlými lidmi. — Abychom nedopouštěli zlých pomluv. — Abychom drželi na uzdě lidi domy šlivé, naduté a pyšné. — Abychom dobře vedli služebnictvo. — Abychom se vyhýbali hříchům, ale ne hříšníkům.

Žalm 102. — Život je krásný. — Proti chorobám kostí a srdce, nespavosti, nechuti k jídlu a zemdlenosti. — Při ranách osudu, opovržení a hanbě. — Proti zoufalství, zármutku a jsmotv zajetí. — Prosba o dítě. — Za jednotnost víry.

Žalm 103. — Za uzdravení duše i těla. — Abychom byli navraceni životu. — Za časné milosti. — Abychom svoje utrpení mohli unést, neboť to znamená státi se větším. — Abychom stále odpouštěli a abychom trest odkazovali Bohu, neboť Bůh nám odpouští mnohem více. — Za spojení s čistými duchy, podle vůle Páně. —

Žalm 104. Proti mrakům, dešti, větru, blesku, skalním stržím, při hledání léčivých pramenů. Dále pro požehnání domácím zvířatům, ptákům, za bohatou žeň, úrodu na loukách, ovoci, obilí, vína, oleje, plodů a také za požehnání při lovu a rybářství. Za pravidelná roční počasí, za lásku k práci, za šťastné cesty po vodě, za pomoc Ducha Svatého jako Obnovitele.

Žalm 105. Za úctu ke kněžím a ke všem, kteří mají božské dary milosti. — Proti nedostatku, hladomoru a špatné sklizni. — Za dobré zacházení se služebnictvem. — Za vyhubení všeho otroctví. — Za dělný lid, který je jedinou mocí národa. — Za diplomacii, která je slabostí. — Za temnotu z nevědomosti. — Proti hmyzům a škodlivým zvířatům. — Proti průtržím, krupobití a blesku. — Za vinice, za stromy fíkovité a ovocné. — Za štěstí a zdraví. — Za obchod a bohatství.

(Příště dále.)

K této škole mezi jinými patřili: Thomas Bromley, Edward Hooper, Sabberton a čtenářům již známá Jeane Leadová. O této poslední, o jejím životě a jejích spisech chtěl bych se později v jiném článku zmíniti.

Na druhý den po onom nočním dobrodružství sešla se zmíněná společnost. Pordage nejmenuje nám jména zde shromážděných, praví jen, že bylo něco přes 20 osob. Za nějaký okamžik po zahájení onoho večera upadli všichni do vytržení a měli všichni stejná vidění. Vidění bylo zprvu jen ze světů démonických, ale později však dostalo se jim jako posily visí světů andělských. Tyto vise, které měli všichni členové vždy stejné, trvaly po celý měsíc a sice každý den, velmi zřídka i v noci. To by byl zkrácený výňatek toho, co na počátku svého spisu uvádí. — Nyní další uvádím doslovně:

Pordage píše: „Knížata temných světů a jejich poddaní, zavržení lidští duchové, táhli kol našich zraků ve velkém průvodu s velikou pompou a okázalostí. Všichni přední vůdčí duchové seděli v kočárech a na koních, utvořených z mračen, provázeni jsouce svými služebníky, duchy nižšího řádu. Dle postavy podobali se tito duchům lidí, jenom že jejich tvary byly velmi znetvořené, budící tak strach a hrůzu. Tažná zvířata, lépe řečeno duchové podobaly se drakům, lvům, medvědům atd. Zavržení lidští duchové byli menší démonů a podobali se spíše lidem. Toto pekelné vojsko bylo sestaveno z mnoha oddílů, za vedení nižších démonů, někteří z nich měli kočičí uši, jiní rozdělená kopyta, veliké zuby a byli daleko ošklivější nežli knihata pekel.

(Příště konec.)

Sagittarius:

Z evangelia Rama Krišny.

(Pokračování).

„Veškeré dobré činy jsou tu proto, abychom mohli poznati Boha. Skutky jsou prostředky a koncem jest vidění Boha. Proto jsem řekl k Šambhuovi: Dejme tomu, že budeš viděti Boha, anebo že se ti Bůh projeví. Pak mu řekneš: Pane, dovol, abych měl spoustu sirotčinců, nemocnic, škol a kolejí! Člověk opravdu zbožný by se měl spíše modliti takto: Dopust, ó dobrý Pane, abych mohl míti útulek v lotosu u tvých nohou, abych měl vý-

sadu žítí stále ve Tvé svaté přítomnosti a abych směl míti k Tobě oddanost hlubokou a neochvějnou.“

„Karma-joga je obtížná. Je obtížná v tomto materialistickém věku, když máme projíti veškerými skutky, když máme vykonávati veškeré povinnosti, jež jsou nám nařízeny ve svatých knihách. Skutečně, v tomto věku záleží pozemský život úplně na hmotné potravě. Je práce a jsou povinnosti a sotva k jinému zbývá času. Byl by konec s pacientem, který trpí palčivou horoučkou tohoto světa, kdyby musil procházeti všemi volnými způsoby léčby, jak je konali staromodní indiští lékaři. Lidé mají krátký život a malarie odnese člověka v několika dnech. V takových případech pomáhá dnes lék vynalezený doktorem Gubtou, jehož prostředek má ihned účinek téměř zázračný. A tak podobně v tomto věku jest jediným prostředkem k poznání Boha Bhakti, čili upřímná oddanost a láska k němu a žhavá modlitba a opakování jeho svatého jména a přemýšlení o jeho božských vlastnostech.“

Pak řekl Mistr ke Kešabovi a jiným žákům: „Vaše cesta jest také cestou oddanosti a podrobení se Pánu (Bhakti-jogu). Blahoslavení jsou ti, kteří pějí jméno Pána a chválu mé Božské Matky. Naše cesta je přímá. Ne jako nedualisté — neboť vy nevěříte, že svět je pouhým snem. Nejste džnaniové (odvozeno od džnana-joga čili cesta filosofickým poznáváním), nýbrž jste bhaktové. Věříte v osobního Boha a to je dobře. Dovedete-li Ho volati upřímně a vážně, dojistá Ho obdržíte.“

Rama Krišna pravil pak ke Kešabovi: „Mluvíš proti sňatkům mezi dětmi a kastovnictví, mluvíš o ženské emancipaci a ženském vzdělání. Já říkám, že je třeba jen jedné věci — poznání Boha a oddanosti k Němu. Nejprve poznejte Boha a všechny ostatní věci vám budou přidány. Mullik je boháčem. Chcete-li se s ním seznámiti, nebudete se starati nejdříve o to, mnoho-li má bohatství, kolik má domů a vil a zahrad. Ale nejdříve se dejte k němu zavéstí a on vám potom řekne sám vše potřebné.“

„Byl jeden mladý muž v jisté vesnici, který se jmenoval Podo. V této vesnici byl starý, zpola zbořený chrám. Svatý obraz Boha, který tam býval uctíván, zmizel a chrám byl teď domovem netopýrů. Jednoho dne z večera byli vesničané překvapeni, když uslyšeli zvuky zvonů a gongu a trubení na lastury, které vycházelo z opuštěného chrámu. Muži, ženy a děti se hrnuli ke

chrámu. Domnívali se, že nějaký zbožný člověk se klaní soše Boha, která byla nově postavena ve chrámu a že tam vykonává „arati“ t. j. večerní obřad máváním světly a obětováním ovoce, květin a svaté vody. A tak se sepjatýma rukama stáli všichni před chrámem a naslouchali posvátným zvukům. Jeden však byl zvědavější ostatních a měl dosti odvahy, takže vešel dovnitř. Ke svému překvapení spatřil Poda, který zvonil a troubil na lasturu. Ale podlaha byla tak špinavá, jako dříve, na oltáři nebylo božského obrazu. A tak na něj zavolal, řka: „Pode, vždyť nemáš ve chrámě Madhavy, t. j. Krišny čili vtěleného Boha! Proč tedy činíš tento hluk a troubíš? A hle, ani ses nenamáhal, abys odstranil z chrámu špínu a nečistotu a abys umyl podlahu svatou vodou z Gangu?“

„Nejdříve poznejte Boha ve chrámě svého srdce. Chcete-li to učinit, musíte jej vyčistit od veškeré špíny, všeho hříchu a nepravostí a veškeré připoutanosti ke světu, vyvolané silou smyslů. Pak teprve nastane doba, abyste zatroubili na lasturu, bude-li třeba. Mluvení o sociálních reformách! To můžete dobře učiniti až poznáte Boha. Vzpomeňte si, že staří Řišiové (Mistři) se vzdali světa, aby dosáhli Boha. A to jest jedinou nutnou věcí. Vše ostatní vám bude potom povoleno.“
(Příště dále.)

.....

K. W.

Mystická síla žalmů.

(Pokračování.)

Žalm 106.: Aby všude vládla počestnost a nikde nespravedlnost. — Abychom se pokořili před Bohem, když jsme chybili. — Věříte-li v Boha, nebudete míti bázně před nikým a před ničím. — Abychom se střežili špatných kněží. — Dobrý kněz je bleskosvodem země, je zachráncem svého národa. — Proti démonickému zasvěcování, proti zaklínání duší dosud nevypoupených, proti zakázaným magickým a nebezpečným praktikám. — Za národy, které již zde mají plnou odměnu a plný trest.

Žalm 107.: Proti suchu a hladu. — Při volbě nového obydlí. — Aby duše, která se hrozí všeho a něco hledá, se obrátila pouze k výšinám. — Proti nevědomosti, která je horší smrti, neboť rodí neštěstí a stísněnost. — Proti nechuti k životu, bázni a každému neštěstí. — Za mořeplavce, při velkých

manévrech, objevech, a při těžení pokladů podmořských. — Proti bouřím, mořské nemoci, za dobrý vítr, za dobrý vjezd do přístavu. — Za poslance a senátory. — Za pole, vinice, ovoce a zvířata. — Za plodnost a blahobyť.

Žalm 108.: Při vpádu cizího vojska. — Za svaz proti společnému nepříteli.

Žalm 109.: Za spravedlivý trest bezbožných, darebů, lhářů a těch, kteří zlehčují a osočují.

Žalm 110.: Abychom poznali, že Ježíš Kristus jest v celé věčnosti vyslovené Slovo, které v čase se stalo tělem. — Jeho prostřednictvím vstoupíme jednou do věčnosti jako jeho spoludědicové, jako děti boží, právě tak jako On, ale teprve na konci času.*)

Žalm 111.: Aby bylo uznáno, že všeobecné chválení Boha, jako veřejný kult, jsou sociální nutností. — Abychom uznali, že slovo boží jest potravou lidské duše. — Abychom poznali, že rovnost v právu jest dokonalou moudrostí.

Žalm 112.: Kdo činí dobro, tvoří štěstí svých bližních za všech dob. Dobrý příklad znamená více, než veškeré nauky. — Abychom poznali, že milosrdenství nás zavazuje k tolikerým činům, kolika jsme schopni. — Abychom poznali, že závist jest nejtěžším hříchem.

Žalm 113.: Abychom poznali, že šťastni jsou malí, pokorní a chudí, neboť ti jsou miláčky Pána. — Proti neplodnosti a jako prosba za plodnost.

Žalm 114. a 115.: Za skopce, ovce a jehňata. — Za prameny a studně. — Za čest, kterou máme vzdávati jedině Bohu. — Za křesťanskou pokoru. — Proti rouhání a kletbám. — Proti následujícím chorobám: úst, očí, uší, nosu, nohou, rukou, hrtanu. — Za ochranu slabých, dětí a starých. — Za poznání, že smrt na zemi jest jenom cesta odtud a že svévolný hřích je pravou smrtí.

Žalm 116., verš 1—9.: Za lásku, která je pravá a čistá, neboť je to ctnost, která činí člověka božským. — Proti tělesnému

*) Slova „na konci času“ se vztahují na konec tohoto světového cyklu, čili manvantary, kdy všichni lidé dojdou konečně spásy a nikoliv tedy na jednotlivce, kteří cestou mystickou nebo jogickou dosáhnou spásy již dříve.
K. W.

i morálnímu utrpení, proti nebezpečím z onoho světa. — Za lásku k dětem. — Za osvobození ponížených. — Modlitba k Ježíši jako Spasiteli, utěšiteli a vůdci.

Žalm 116., verš 10. až do konce: Za víru, která je pramenem lásky. — Proti lži, která zasluhuje opovržení. — Mešní obět jest velikou prosbou a potom volání svatých a konečně společnou modlitbou.

Žalm 117.: Za spojení všech národů ke chvále boží. — Jako díkůčinění.

Žalm 118.: Abychom nikdy nepochybovali o neomezené dobrotě a milosrdenství Pána. — Abychom poznali, že každý tvor je podporou jen slabou. — Abychom věděli, že nikdo nemá moci nad naším věčným životem. — Za padlé, aby se pozvedli. — Abychom poznali, že neštěstí jest jen pomíjející zkouškou, která je nutná a očisťuje. — Jako prosba za dar. — Za svěcení neděle a svátků při veřejných a slavných bohoslužbách.

Žalm 119.: Za čistý život. — Při studiu svatého Písma. — Za udržování božích přikázání. — Proti pýše, lakotě, marnivosti, osočování, haně, pokořování, slabosti, bázni a proti nástrahám zlého. — Za dobrotu, dobré vychování, za vědy, pokoru, rozum, chytrost, bázeň boží, lítost, lásku k Bohu a věčný život.

Žalm 120.: Proti zlým jazykům, které bodají jako nože. — Za jednotu a mír všech srdcí.

Žalm 121.: Nebojte se vy malí a pokorní, neboť Bůh nad svými bdí. — Proti slunečnímu úžehu a proti škodlivým pruským hvězd a měsíce. (Příště dále).

.....

S. K.:

Okultismus ve Vídni.

(Dokončení.)

Že se ti lidé nebojí trestů posmrtných, anebo jsou snad posedlí? — Před přednáškou jsem se setkal s výpravou ze severní Moravy, skládající se ze tří osob. Tázal jsem se jich na vaše návody (rozuměj redaktora Weinfurtera). Mnoho se jim nelíbí, poněvadž prý přeceňujete příliš obřady. Za to učení Krišnamurtiho osvobozuje duši. Byli to Mazdazdanisté, ale podle jejich tvářnosti

jsem účinků onoho osvobození vůbec nepozoroval. Mazdazdanisté zde měli před šesti lety asi 600 oveček, které jejich prorok Haniš (viděl jsem jej též jednou) jezdil každoročně stříhat. Ale od té doby, kdy zemřel jejich předseda, cukrář Fritz Wörndle (člen oltářní rodiny v Los Angeles), upadají. Zemřel podle všeho asi užíváním jejich praktik. Vedle salátu ze syrových brambor předpisují také stálou koupelnu střev, aby dosáhla zduchovnění. Upadá jejich sekta.

Anthroposofové zde dosud lákají svými plakátovými přednáškami v křesťanských mystériích ovečky do svých řad. Ale jen tak tak, že živoří. Jeden páter, Jesuita, uveřejnil před lety jejich zpívaný recept pro vývin magického zření (asi pouze aury). Byl otištěn v novinách, ale neschoval jsem si toho. Minulého týdne (bylo to v sobotu dne 2. května) měla zde přednášku paní Moudrá od spolku „Komenský“. Přednáška byla slabě navštívena. Mluvil jsem s ní také o Vás a ona mi řekla, že hnutí mystické se po Čechách a Moravě silně šíří. Zvěděl jsem, že vyšel spis jistého Abdružina: „Im Lichte der Wahrheit“ (Ve světle pravdy); který prý má být přeložen do češtiny. (Aby bylo v češtině takových prázdných nesmyslů ještě více!) Řekl jsem svému zpravodaji, kdo je tento prorok. Jmenuje se vlastně Oskar Bernhard a před 5 roky vystoupil na veřejnost svým časopisem „Gralsblätter“. V úvodě se stydlivě omlouvá, že nechce propagovati nic nového, nýbrž přispěti k tomu, aby v okultismu nastal jedinou pořádek. V listě vedle různých okultních teorií nebylo zcela nic nového, až na nápadné vychvalování nauky o „očistění harmonicky zladěné síly pohlavní“. Tento prorok totiž byl asi to, co Němec a spisovatel Brandl-Pracht, totiž herec, pak potulný kazatel, magnetisér a bůhví, co ještě všechno. Před čtyřmi lety měl zde již plakátovanou přednášku ve dvorním hradě, kterou mu však policie zakázala.

Až zase v loni jsem o něm četl skoro ve všech novinách, pod následujícími titulky: „Podezřelé schůzky v tyrolském zámku“, „Rytíři sv. Gralu“, „Statisíce šilinků, vylákané Abdružinem“. Vše se mělo takto:

Pan Abdružin si vzal příklad od Haniše a založil spolek „Rytířů sv. Gralu“ a poněvadž na rytíře nemohl pasovat žádné chudasy, vybral si svoje žáky mezi šlechtou, průmyslníky a jinými lidmi, kteří měli peníze. Tito lidé mu dali asi dva miliony Kč na zakoupení zámku v Jižním Tyrolsku, kamž příjíž-

Z evangelia Rama Krišny.

(Dokončení.)

Dne 19. srpna 1883 byla neděle a byl to první den po úplňku. A tak žáci měli kdy, aby mohli navštívit svého milovaného Mistra, k němuž měl každý svobodný přístup. Hosté patřili ke všem třídám. Byli zde kajicníci všech stupňů, Hindové, křesťané, Brahminí, Šivaisté a příslušníci jiných sekt. Přišli muži právě tak jako ženy. Bylo poledne. Rama Krišna seděl na svém obvyklém místě ve svém pokoji. Jeden žák přišel a pozdravil ho a padl mu k nohám. Ale Mistr ho přinutil, aby usedl a laskavě se tázal, jak se vede jemu a jeho rodině. Krátce potom počal Mistr mluvit o vedantě. Pravil: „Astavakara Samhita*) pojednává o poznání Atmanu čili Já. Ti, kteří znají Já, prohlašují: „Já jsem On, já jsem nejvyšší Já.“ To je názor všech sanyasinů (kajicníků), kteří náleží k nedualistické škole vedantické. (Advaitá.) Ale nebylo by správné, aby člověk světský měl názor podobný. Takový člověk musí provádět různé práce a jak tedy zároveň by mohl býti nejvyšším Já, absolutním Brahmou, který je mimo veškerou činnost? Nedualistický vedantista*) je přesvědčen, že Já není připoutáno k ničemu. Radost, bolest, ctnost, neřest, nemůže se nijak dotknouti tohoto velkého Já. Ale tyto věci působí na lidi, kteří se domnívají, že jejich duše je totéž jako jejich tělo. Kouř může očerniti pouze zeď, ale nikoliv prostor, kterým prochází. Jeden velký zasvěcenec Krišna Kisore říkával, že jest „kha“, totiž prázdný prostor. Tím chtěl říci, že je totéž jako nejvyšší Já, nebo Brahm čili absolutno, kterého někdy přirovnávají k nekonečnému prostoru, poněvadž o něm nelze říci, že by měl nějakého přívlastku. Pravý mudrc má právo mluvit tak. Ale u jiných takový pocit by nebyl na místě.“

V příštím ročníku budeme pokračovati v těchto člancích učení velkého indického Mistra Rama Krišny.

*) Toto dílo obsahuje nejvyšší vysvětlení vedantické nauky advaitické a bylo napsáno starým mudrcem Astavakrou, který byl učitelem krále Džanaky.

Pozn. překl.

*) Nauka vedantická je dvojitá: dualistická a nedualistická. Podle první jest individuální duše lidská jednou věcí a Bůh je druhou věcí. Podle druhé jest lidská nesmrtelná duše a Bůh jedno a totéž.

Pozn. překl.

Tajemství zbohatnutí písaře Flamel.

(Z angličtiny přeložil K. W.).

(Dokončení.)

Flamel sám vypravuje v jednom ze svých spisů, jak došel ke svým vědomostem. Neměl nikdy na mysli zabývat se alchymii nebo podobnými věcmi, ale velmi rád sbíral na trzích a ve starých krámcích vzácné knihy a rukopisy, z nichž některé pak opisoval. Ale jednou v noci, když spal, objevil se u jeho postele anděl, který držel v ruce knihu velmi starou a nádherně upravenou! „Pohlédni dobře na tuto knihu, Flamele,“ řekl zářící zjev, „neporozumíš ani ty, ani některý z tvých přátel jedinému z ní slovu, ale až ji přečteš, tu spatříš den, který ti přinese vědění, jakého nepochopil dosud nikdo na zemi.“

Flamel napřáhl ruku, aby vzal knihu, ale anděl i kniha zmizeli ve zlatém oblaku. Probudil se, ale na sen již nemyslel. A zdálo se, že anděl, byl-li skutečně opravdovou osobností, zapomněl svého slibu.

Ale za nedlouho — bylo to roku 1357 — nabízel jakýsi cizinec Flamelovi ke koupi jakousi starou knihu, kterou poznal naráz, neboť mu připomněla knihu, kterou spatřil ve snu. Cizinec za ni žádal pouze dva zlaté. Byla to veliká a stará kniha se zlatou ořízkou. Její listy nebyly udělány z papíru nebo z pergamentu, nýbrž z nějaké jako loupané bílé kory, velmi tuhé. Její desky byly z mědi, byly tepané, a byly na nich vyryty podivné figury a písmena, která se podobala starému písmu řeckému nebo hebrejskému — ale nebyla to ani latina, ani galština. Uvnitř knihy byly rytiny a písmo bylo krásně a umělecky provedeno velkými, barevnými latinskými písmeny, které mohl Flamel čísti. Kniha měla tři části a každá část obsahovala sedm listů. Každý sedmý list byl bez písma, ale za to na něm byla nakreslena symbolická věc. První z těchto obrazů byla hůl se dvěma hady, kteří se vzájemně požírali. Na druhém byl kříž s ukřižovaným hadem a na posledním byla jakási krajina na poušti s krásnými fontánami, chrlicími vodu uprostřed, z nichž vystupovali různí hadi, plazící se sem a tam. Na předním listě knihy bylo napsáno velikými zlatými písmeny:

podle kabbaly by mu mohli vysvětliti symboly v knize obsažené. Tehdy však Židé učení byli pouze ve Španělsku. Inkvisice nebyla dosud zavedena, aby je odtud zahнала do jejich starých osad. Flamel se tedy odhodlal k cestě. Tehdy bylo možno bezpečně cestovati jenom jako poutník, s holí v ruce. A tak opustil svoji Perennellu a odešel roku 1378 a v Paříži na jednu oblouku, který tam dal zbudovati, je vyobrazena jeho postava jako poutníka.

Přišel šťastně do Santiaga ve Španělsku a hledal, kdo by mu knihu vysvětlil. Konečně po dlouhém pátrání se již chtěl vrátiti beznadějně domů, když v Boulogne jeden francouzský obchodník ho seznámil se židovským lékařem, který se jmenoval Cancez. Flamel mu ukázal opisy některých figur. Cancez byl přímo uchvácen úžasem a radostí. Slyšel o této knize a po celý život po ní toužil. Hovořil latinsky, neboť to byl tehdy obvyklý jazyk. Cancez počal vysvětlovati, co mu bylo ukázáno, ale to nebylo vše. Rozhodl se, že doprovodí Flamelu domů, neboť chtěl vidět podivuhodnou knihu, která byla známá jen v jediném exempláři a o níž byla domněnka, že je ztracena. Ale když přišli do Orleansu, onemocněl Cancez horečkou. A přes ošetřování Flamelovo vydechl naposledy sedmého dne. Flamel tam pohřbil svého přítele a vrátil se domů k věrné Perennelle. Vrátil se sice zklamán, ale od onoho dne se jaksi stalo, že to, co dosud se mu zdálo beznadějně zakryté, bylo teď jasné, neboť vše mu bylo odhaleno vnitřním zrakem. Potom po tři roky pilně pracoval a pátral a stále se modlil k Bohu a při tom četl pozorně slova starých filosofů, bezpochyby Gebera a Artephie.

„Konečně,“ píše, „jsem našel, co jsem si přál míti a poznal jsem to podle výpachu a vůně. Když jsem to měl (totiž primamaterii) snadno jsem dokonal Magisterium (velké dílo). Nejdříve jsem provedl projekci rtuti a půl druhé libry jsem proměnil v čisté stříbro. To bylo vykonáno léta Páně 1382 dne 17. ledna okolo poledne v mém domě. Přítomna byla pouze moje Perennella. Potom, řídě se předpisy v knize, slovo za slovem, vykonal jsem projekci červeného kamene ze stejného množství rtuti. Stalo se tak dne 25. dubna o 5. hodině odpolední v mém domě r. 1382. Tuto rtuť jsem přeměnil ve stejnou váhu zlata, ale lepšího než obyčejné zlato. Bylo mnohem měkčí a tažnější. Mlu-

vím plnou pravdu. Učinil jsem to třikrát s pomocí Perennelly, která to uměla právě tak jako já, poněvadž mi při mých pracích pomáhala. Ale měl jsem veliké obavy, aby Perennella neprozradila něco mezi svými příbuznými. Ale díky Bohu, Perennella byla mlčenlivější než jsou obvykle ženy.“

Flamel dokládá, že dokončil svoji práci léta Páně 1413, když před několika lety ztratil svoji manželku a vypočítává, kolik ústavů spolu založili nebo opatřili nadacemi. Totiž čtrnáct nemocnic, tři kaple, sedm kostelů, vše v Paříži. Kromě toho nové chudobince a obydlí pro chudé na obrovských pozemcích, které koupili a vše to k oslavení Boha a k potřebám lidstva. Flamel neodhaluje přesně svého postupu, ale čteme-li jeho jiná díla, obdržíme důkaz, že byl dokonalým mystikem. Tajemství spočívá v mystickém spojení přírodní síly s jistou energií nebeskou, která protéká rukou adepta. Jaká je to energie, má a musí věděti každý praktický mystik.

K. W.

Mystická síla žalmů.

(Dokončení.)

Žalm 122.: Když vládne spravedlnost, mír a svornost, tu vládne také blahobyť.

Žalm 123.: Buďme věrnými sluhy božími, vždycky ochotnými poslouchati Ho. — Opovržení mocných nebo pyšných nás nezasáhne. — Proti chorobám očním.

Žalm 124.: S Pánem můžeme vše a bez něho nic. — Proti divé zvěři, zpustošení bystřinami, proti krevním nemocem.

Žalm 125.: Uprímni nechtě důvěřují Prozřetelnosti: falešníci a pokrytci končí vždycky bídě.

Žalm 126.: Navštěvujme zajaté. — Návrat do vlasti. — Utěšujte poražené a všechny, kteří zde trpí a pláčejí.

Žalm 127.: Ochrana domu, rodiny a města. — Proti nespavosti, za plodnost a zdraví dětí.

Žalm 128.: Poctivost a počestnost jsou nejlepšími prameny blahobyti. — Za požehnání pro rodinu. — Za dlouhý a šťastný život.

Žalm 129.: Cokoliv kdo nepravého učiní, padne na jeho hlavu.

Žalm 130.: Jako prosba za zemřelé. — Za nalezení věcí ztracených.

Žalm 131.: Proti očním chorobám. — Pýcha a hloupost jsou sestrami. — Malí žijí bezpečněji než velicí. — Zázrak nedokazuje ještě svatost. — Opravdivá velikost je v přímém poměru s pokorou. — Ale pokora není zahazováním se. — Pokora je následek sebepoznání a pýcha vychází z domněnky, že jsme něco poznali, zatím kdy tma (domýšlivost) světlo dusí. — Kdo to poznává, má klíč ke všemu.

Žalm 132.: Za posilující spánek. — Za lásku k Ježíši Kristu. — Za úctu k pravé církvi. — Jako prosba za dobré kněží. — Máme podporovati chudé. — Touha po svatosti znamená být svatým.

Žalm 133.: Za všeobecné sbratření. — Za dobré spolužití ve svornosti, lásce a jednotě srdcí.

Žalm 134.: Kněží dávají nauku a příklad a duše, které se Bohu zvláště zasvětily, slouží mu modlitbou.

Žalm 135.: Volání ke kněžím. — Jak je sladko Bohu sloužiti. — Za vydatný dešť. — Za ochranu zvířat. — Za trest nad zkaženými národy. — Za jednotu a určení národů. — Za potlačení vlády zlata. — Pravý zlatý věk je vládou spravedlnosti.

Žalm 136.: Chvála a sláva nekonečné dobroty boží. — Nádherný řád stvoření vede velké činy lidských dějin přes veškeré věky, odměňuje každého podle zásluh, nezapomíná ani nejmenších z malých.

Žalm 137.: Jak tvrdé je vyhnanství pro toho, kdo ztratil vše: Vlast, rodinu, přátele a jmění. — Náš život zde jest vyhnanství a proto mějme tužbu po své nebeské vlasti. (Stran kletby na konci tohoto žalmu upozorňujeme na to, co bylo napsáno o žalmu 109.)

Žalm 138.: To, co máme, máme pouze z Boha a vše, co zaluujeme a co nás činí velikými, je pouze od něho. — Bůh opovrhne pyšným, ale jako matka střeží svoje děti, tak on střeží nejpokornější.

Žalm 139.: Bůh střeží svoje tvory od kolébky do hrobu. — Člověk je ve všech dobách stejný, jen tvary se mění. — Tajemství bytí a duše: postupně se nám odhaluje kus závoje. — Všude, kde je Bůh, není pekla. Kde vidím Boha, miluji Ho. Ale peklo je tvrdošíjně zapírání dobra. — Za vzduchoplavectví. — Za po-

tlačení veškeré temnoty na zemi i v duších. — Pokrok jest ne konečný.

Žalm 140.: Proti pomlouvačům, utrhačům, zvráceným lidem, čarodějům, kouzelníkům obrazy a zlým duchům.

Žalm 141.: Modlitba jest jedinou pomocí a největší silou člověka. Moudrost v naší řeči a zdrženlivost v našich stycích se známými. — Nemějme strachu před lidmi, ale nebuďme také zbabělí. Nemáme vyti s vlky. — Pokárání přijmi, ale nikdy nevěř lichocení. — Pane, chraň nás před zlem.

Žalm 142.: Jsme velmi malí a naši nepřátelé na zemi a v zásvětí jsou mocní: Jak bychom jim unikli, kdyby nás Bůh nevedl? Pojď, ó Pane!

Žalm 143.: Proti nezaviněnému neštěstí, pronásledování, zoufalství, v nejvyšší nouzi. — Při volbě povolání nebo zaměstnání. — Za osvícení Duchem Svatým, za záležitosti obtížné. — Za místa. — Při sňatku. — Na cestách.

Žalm 144.: Krátký je život. Za ukončení nepohody, zátopy, válek a všech neštěstí ostatních. — Za duchovní výchovu mládeže. — Proti výstřednostem přepychu a odívání. — Za přebytek v časných statcích. — Za plodnost stád, ovcí a koňů. — Za krásné obydlí. — Za mír ve městě.

Žalm 145.: Jho Pána je sladké, ale těžké je jho lidské. — Bůh je věrný ve svých slibech: vztyčuje padlé a sytí hladové. — Za požehnání všem domácím zvířatům.

Žalm 146.: Nespoléhejme ani na lidi, ani na krále, nýbrž jen na Boha.

Žalm 147.: Verš 1.—11.: Za jednotu církve. Blahoslavení jsou mírní. Za vydatný dešť. — Za louky a zahrady. — Síla národa nespočívá v jeho vojsku, nýbrž v Bohu. — Verš 12.—20.: Za ochranu domu před zloději. — Za požehnání dětem. — Za mír na celém světě. — Za nadbytek a zdar. — Za misionáře. — Za rychlé spojení s celým světem. — Proti mrakům, sněhu, ledu, jinovatce, kroupám, prudkým mrazům a blesku.

Žalm 148.: Necht vše na nebi i na zemi chválí Pána.

Žalm 149.: Král Kristus zachraňuje svoje a dává jim moc

ad všemi národy. — Království potlačovatelů se jednoho dne
zpadne.

Žalm 150.: Veškeré harmonie a vše, co má na světě jazyk
zvuk, hmotu a ducha, pěj píseň věčnosti.

.....

Mary Jirásková:

Poutníkům na Cestu.

Vy všichni, kteří se tážete na vnitřní soustředování,
váhnete po Bhagavad-Gitě a najděte si kapitulu šestou. Veršem
4. začíná, najdeme vše, co potřebujeme k vnitřní koncentraci.
Pán nám praví, že musíme donutiti mysl, aby spočívala
pravém Já a nesmíme mysliti na nic jiného. To je přece tak
sné, že nechápu, jak je možno, aby se někdo ptal, má-li do
nitra cvičiti písmena, věty, nebo celé modlitby, na př. Otčenáš.
nad se ptají ti, kteří Bhagavad-Gitu nemají, nebo ji nečetli.
Prosíme-li o něco Pána, neb děkujeme-li Jemu, pak ovšem činíme
ak do nitra, máme-li byti vyslyšeni. I Otčenáš modlíme se vždy
o nitra, ale to není koncentrace. Koncentrace je modlitba
klidu“, je to naprosté odpoutání ode všech myšlenek, tedy i od
všech nejvznesenějších — myšlenek na Boha. Patandžali, tento
veliký mistr, praví: „Koncentrace je potlačení změn myslícího
principu“. Slova Boží a velkých zasvěcenců nám musí býti bez-
odmínečně vzorem a rozkazem. Kdo cvičí do nitra slova anebo
okonce k tomu nabádá jiné, aby tak činili, nemaje k tomu roz-
kazu Božího (vnitřního slova), sklídí ovoce za to. Pak nechť
nikdo nepodivuje malým neb žádným výsledkům. Sv. Terezie
ce praví, že nesouhlasí s odpoutáváním myšlenek, ale to ne-
odí se pro nás, kteří žijeme ve světě plném shonu, svodů a po-
inností. To mohli činiti v klášteře, kde nemají světských sta-
ostí a práce, ani rodiny, ku kterým se stále naše myšlenky
racejí, takže ani v koncentraci není od nich pokoje. Žítí v klá-
teře a žítí ve městě se nedá vůbec porovnat. A proto musíme
ři soustředování ustavičně potlačovati myšlenky, ať jsou druhu
kéhokoliv. To pochopili dobře jiní, též katoličtí řeholníci, a
sali o potlačování myšlenek jako Patandžali. Neboť: učiníme-li
e prázdnými, vstupuje Bůh, který nenechá nikde prázdnoty.

Další otázky: Jak poznáme, zdali Boha milujeme? Nevím,

jak bychom tuto otázku aspoň trochu zodpověděli. Dovedeme-li
při vyslovování jména Božího slzeti, jak praví Rama Krišna
jistě Ho milujeme. Nebo si představme, že by Bůh od nás po-
žadoval to, co je nám nejdražší, abychom Mu to obětovali, jako
Abraham měl obětovati syna svého Isáka. Dovedli-li bychom
toho, pak Boha milujeme. Ale všechna naše láska, i ta nejhoroucí
nější, nemůže se rovnati lásce boží k nám, neboť On sám vza-
na se člověčenství, byl ponižován, týrán a usmrčen, a to vše jen
z lásky k člověku. Dovedli bychom to my? Pak-li ano, pak Boha
milujeme nade vše. Myslím, že bychom toho nedokázali. Jestliže
tudíž naše láska jen chabým odleskem lásky boží a přece Bůh
ji přijímá, raduje se z ní a odměňuje nás za to bohatě. Dává člo-
věku možnost, aby se s Ním spojil, křtí ho vodou, ohněm a krví
svou. Zrozuje se v něm a nakonec snoubí se s ním, člověk stává
se jeho součástí, stává se božským. Všechnu tuto nádheru dávám
nám za trochu naší lásky a za chvíli denního obětování se Jemu
v koncentraci. Mistr Eckehart praví, že láska k Bohu je ta nej-
větší moc, kterou Ho k sobě strhneme. Dále praví, že askese je
dobrá, ctnostný život a dobré skutky též, ale láska je divotvorná
nepřekonatelná moc. Chceme-li Boha jistě přitáhnouti, pak se tak
stane nejsnadněji láskou. Neboť láskou Ho přemůžeme nejjistěji.
Láskou Ho obtížíme nejvíce. S láskou je to jako s udicí: Chytne-li
se ryba na udici, pak ji rybář snadno dostane, byť se sebe více
zmítala. Proto kdo je chycen na udici lásky, je chycen nejpe-
něji. Ať koná cokoliv, vše to je láska, vše je její dílo. Nezáleží na
tom, zdali člověk, zaslepený láskou k Bohu, koná něco dobrého
čili nic. I když nic nekoná, je Bohu blíže a milejší než ten
kdo koná dobro, ale v lásce pokulhává. A proto vyprosme si
abychom byli chyceni do sítě lásky a čím pevněji budeme chy-
ceni, tím dříve budeme osvobozeni.

.....

Frant. Jirásek:

Jak a proč vznikl spolek „Psyché“.

P. red. K. Weinfurter psal v tomto ročníku revue Psyche histo-
rické záznamy o tom, jak se počalo v Praze okultní hnutí. K těmto
jeho článkům chci připojiti několik slov, jak a proč ustavil se
v Praze spolek praktických mystiků „Psyché“.

Svého času scházeli se praktičtí mystikové i přátelé mystiky
v malé místnosti kavárny „Republiky“ na Vinohradech na Mírovém